

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AKIYA

Düşünen Adam!

100 APARTMAN DAİRESİ

10 ADET 100.000 TL.

500 ADET 1.000 TL.

1962
YILINDA DA
EN FAZLA
İKRAMIYE
VEREN
BANKA

200 ADET 5.000 TL.

VE 45.000 HESAP SAHİBİNE
ÇEŞİTLİ PARA İKRAMİYELERİ

Unutmayınız ki...
Daima daha fazla...
Daima en fazla ikramiye
yalnız İş Bankasıdır.

TÜRKİYE

BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyeti

AKBABA

UĞURLU YANGIN!

Bu bayrağı açmak mutluluğunu Vali ve Belediye Başkanımız Sayın Tulga'dan bekliyorum..

HER yangın uğursuzdur. Çulsun: «Bir yangın olsa, aah sıtsam vücudumu!» diye beklediği yangın bile!

Ama geçenlerde, Bolu'da bir yangın oldu: Öğretmen Okulunu kül eden bir yangın... İşte ben, yangınların bu en uğursuzuna uğurlu yangın diyeceğim!

Bir bilim ocağı yanıyor, kitaplığıyla, laboratuvarıyla, sınıfları, yatak odaları ve yemek salonlarıyla... Oradan, ellerinde diplomalarını altın meşalesi, karanlığa akın edecek bir ışık ordusu yetişiyordu.. Bu uğursuz yangının uğur neresinde?..

Anlatayım:

Bu yangın, yalnız bir Öğretmen Okulunu yakmakla kalmamış, vatandaşları olmakla gurur duyduğum Boluluların asil kalblerini de tutuşturmuş: Bir anda, isli duvarları kalan mektebin iskeleti karşısında, onu yeniden diriltmenin sevgiyle coşmuşlar.. Kimi kumunu getirmiş, kimi kirecini.. Kimi kerestesini taşımış, kimi tuğlasını.. Kimi kazmasını almış, kimi küreğini.. Kimi kesesini açmış, kimi kasasını... Ve yangının yok ettiği binayı, elbirliğiyle, gönül birliğiyle yeniden var etmişler!

İşte uğurlu yangın, Boluluların kalbini tutuşturan bu güzel, bu kutusal yangındır.

Meşrutiyetin ilk yıllarına rastlayan benim çocukluğumda böyle yangımlarla sık sık ve her yerde karşılaşırıldık: Konferans salonundan mahalle kahvesine, sünnet düğününden pehlivan güreşlerine kadar...

O günlerin tek hamiyet gösterisi vardı: Donanma Cemiyeti yararına başış!

Bakarsınız, açık arttırmaya çıkarılmış amatör işi bir zırlı resmi, bir, iki, beş derken yüz liraya yükselivermiş! Yooook, yüz lira mı, diye dudak bükmeyiniz, güneş parçası gibi, pırıl pırıl yüz lira bu.. En az yüzle çarpsanız onbin lira demek!

Bazı kış geceleri, halkın, mahalle kahvelerinde bir portakalı onbeş, yirmi altına yükselttiği olurdu... Barbaros'un ruhu coşardı halkın içinde sanki!

Biz, çoktandır bu baba mirası cömert duyguyu kaybeder gibi olduk... Burada «gibi» yi utancımından yazıyorum!

Haydi düşman koleksiyonuma bir tane daha katayım: Şu Doğu açlığı karşısında, daha geçen hafta yüzbinlik düğün ziyafeti çeken ünlü milyonerimiz (hâlâ milyarder olmadı zavalılık!) elini kasasına değil, kesesine bile uzatmadı!

Bırakalım bu masal zenginlerini bir yana... Bolu'da Öğretmen Okulunu el birliğiyle yeniden yapanların hiçbirisi onlarla servet yarışı yapamaz.

Servet, büyük servet, tükenmez servet onların gönüllerinde!

Şimdi sizlere sesleniyorum sevgili hemşehrilerim, duygulu hemşehrilerim, İstanbullular!

Şu yirmi yıl içinde, musikide, tiyatrodan, operada, dünya milletlerinin alkışladığı, dünya eleştirmecilerinin övdüğü sanatkarlar yetiştirmek... Onlar bize, derme çatma sahnelerde Tanrı vergisi cevherlerini dağıtıyorlar... Ama biz onlara ne verdik?..

İşte Taksim meydanında, hâlâ Operanın dev iskeleti duruyor.. Üzerine onbeş yılın güneşi vurdu, rüzgârı çarptı, karı yağdı bu iskeletin!.. Önünden her geçişimde ben üşüyorum. Sizin içiniz ürpermiyor mu?

Yunanistan'da, bir zenginin tek başına yaptığı koca bir stadyum var... Birkaç zenginin açtığı cadde var, meydan var, hastane var, öksüzler evi var... Biz İstanbullular da elbirliği, gönül birliğiyle Operamızın tamamlanması için hepimiz, hepimiz şu darlıklar, şu zorluklar içindeki devletimize yardımcı olamaz mıyız?..

Bu uğurda bir işçinin alnından damlayacak tek lira da binler, on binler kadar güzeldir, büyüktür, mutludur!

Yusuf Ziya ORTAÇ

SIYASİ MİZAH GAZETESİ

BAŞYAZARI :

Yusuf Ziya Ortaç

SAHİBİ :

Ergin Ortaç

YAZI AİLESİ :

Aziz Nesin, Adnan Veli, Nimet Arzik, Necdet Rüştü Efe, Vâ - Nû, Selâmi Yurdatap, İlhan Selçuk, Baha Oral, Adnan Tahir, Hüseyin Korkmazgil, Kenan Akıncı, Yaşar Özen, Semiramis Aydınlık.

KARİKATÜR AİLESİ :

Necmi Rıza, Turhan Selçuk, Suat Yalaz, Nehar Tüblek, Semih Balcıoğlu, Cafer Zorlu, Şadi Dincçağ, Bülent Şeren, Mehmet Polat, Yaşar Tonguç, Metin Gökçe, Zeki Beyner, Burhan Solukçu.

✱

Yazı işlerini fiilen idare eden :

Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer :

Ercan Matbaası

Kapak baskısı :

Şaka Matbaası

✱

Abone bedeli : Yıllığı 50, altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıllık 100, altı aylığı 50 lira. Uçakla gönderilmesi istenen abonelerden uçak masrafı ayrıca alınır.

Fiati : 100 kuruştur.

İDARE YERİ :

Divanyolu Klodfarer caddesi, No. 8 - 10

Daire : 3.

İLÂN FIATI :

Kapak içi, santimi 20 lira, iç sayfalar 30 ildir. Cilt : 1 — Sayı : 26

25 Ocak 1962

YIL : 40

Telefon : 22 18 11

✱

Bu gazete Basın ahlakı, Yasasına uymayı taahhüt etmiştir.

— Bu memlekette aç insan göremiyorum ben!

— Ale.. Ale.. neresi orası?..
— Kimi istiyorsunuz efendim?..
— Spor toto müdürünü istiyorum..
— Buyurun efendim, müdür benim..
— Müdür bey, sen misin evlâdım..
— Benim efendim, buyurun.. Siz kimsiniz?..

— Ben Hamide..
— Hangi Hamide?..
— Galip'in annesi Hamide..
— Hangi Galip'in?..
— Vatandaş Galip'in..
— Peki ne istiyorsunuz?..
— Oğlum, ben sana İstanbul'dan Vesime hanımların telefonundan telefon ediyorum.

— Peki efendim, buyurun..
— Ben Spor toto'da 12 bildim 13 bilen hiç çıkmamış. 12 bilenlere de 68 bin lira verilecek diye gazeteler ilân ettiydi. Ben imza atmasını bilmediğim için benim yerime oğlum Galip imza attıydı. Dün gidip pangadan parayı almış. Bana 2410 lira getirdi. Bizim oğlan biraz müsrüfçenedir. Parayı alıp da Beyoğlu'nun karılarıyla yemesin diyerekten ben de beraber gittim. Panganın dışında bekledim. Oğlan geldi, bu kadar verdiler diyerekten elimde iki bin lirayı sıkıştırıverdi. Üst tarafını da kendine aldı. Kuzum müdür bey, sen bana bu işin doğrusunu anlatıver. Bu işte muhakkak bir katakulli var. Yoksa benim oğlan mı bir hile yapıyor?.. Onu anlamak için rahatsız ettim seni Müdür bey...

— Doğrudur efendim. Çocuk size parayı tamam vermiş.

— Oğlum, bunun tamamı mamamı var mı?.. 68.000 liradan insanın eline 2000 lira mı geçer?..

— Öyle geçer efendim.

— Hasbınallah venimelvekil.. Oğlum ben hesaptan anlamam ama, bu kadar da olmaz... Kime hesap ettirdimse, bu işin içinde bir iş var diyorlar. Galiba sizin totonun rabıtalı bir muhasebecisi yok..

— Bayan, lüzumsuz yere insanın başını şişiriyorsunuz.. Hesap doğru..

— Doğru olduğunu ben nereden bileyim?..

— Teker teker anlatsam, anlar mısınız?..

— Sen anlat. Ben anlarım.

— Sizin 68.000 lira kazandığınız hafta 1 milyon 55 bin 256 kolon oyun oynadı. Bundan, 2 milyon 110 bin 512 lira hasılat temin edildi..

1	2	0	0	1	0	2	2	2	2
0	1	2	1	2	1	0	1	2	1
1	1	2	0	0	2	2	1	0	1
2	1	1	1	1	1	2	0	1	1
2	1	0	1	2	0	1	0	2	0

CARPSIN BENİ!

— Bak iki milyon liradan bu kadar mı elimize geçmeliydi..

— Dinlesenize... Bu paranın yüzde yedi hesabıyla 147.736 lirası baviilere hisse oiaarak verildi.

— Bayi mi aldı o kadar parayı?
— Evet. Bayi hissesi..

— Öyleyse biz ne diye oyun oynuyoruz oğlum. .Bayi olup çıkalım, daha iyi!..

— Ama bu bir kişiye verilmiyor, hanım. Türkiye'de ne kadar bayi varsa, hepsine dağıtılıyor..

— Peki, anladım. Sonra?..

— Sonra 286 bin 314 lirası masraflara çıktı...

— Ne masraflarıymış onlar?..

— Toto kâğıtları basılmıyor mu?

— Basına masrafı, öyle mi?..

— Evet... Onu da düşünce, 1 mil-

105 lira tutar.. Onu da düşelim.

— Düş evlâdım, düş.

— 821 bin 152 lira kaldı..

— Bitti mi evlâdım?..

— Daha var, bayan...

— Anlat öyleyse, bir zahmet...

— Anlatıyorum işte. Toto kuponlarını tasnif ederken memurların zihnine küşayış gelsin diye, kimine ayran, kimine kahve içiririz. Onların masrafı da 1.102 lira tutar. Onu da düşelim...

— Afiyet olsun.. Düş bakalım!..

— 820 bin 50 lira kalır... Spor toto kuponlarını, müsabakalardan önce, kimse karıştırmamasın diye, kapalı bir kasada muhafaza etmek lâzımdır...

— Tabii müdür bey..

— İşte o kasanın kilidine sürülen ince makine yağının kutusu 170 lira-

Spor toto teşkilâtının kendisine candan bağlı olduğunu bildiren bir bağlılık telgrafı çektik. 350 lira da o tuttu. Onu da düşelim..

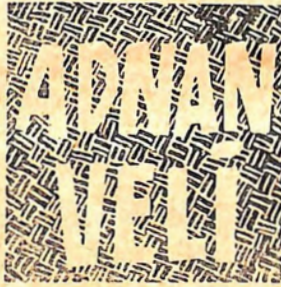
— Ayol, ayıptır sorması, 350 liralık ne yazdınız öyle, telgrafa?..

— Bağlılık telgrafı bu. Üç beş lâfla bitmez ki... Hizmetlerinden, teşkilâtın başına şimdiye kadar böyle büyük adam gelmediğinden, filân bahsettik..

— Peki oğlum, onu da düş, sonra?..

— O hafta 13 bilen çıkmadı. Bu bakımdan parayı üçe böldük. Her bölüme 272.383 lira düştü. 12 bilen dört kişi çıkmıştı. Şahıs başına 68 bin 97 lira elli kuruş düştü.

— Hah, tamaaam... Benim alacağım da o kadardı. Oğlan bana 2000 lira verdi.

yon 672 bin 462 lira kalır.

— Eeee, sonra?..

— Sonra, hasılatın tamamı üzerinden yüzde kırk beden terbiyesi hissesi vardır. O da 844 bin 205 lira tutar. Onu da düşelim...

— Aman evlâdım ayağını denk at, pek yüksekte düşmeye başladın!..

— Ne yapsın valde hanım, usul böyle... Onu da düşünce 832 bin 257 lira kalır.

— Sonra?.. Daha pay edecek adam yok mu?..

— Para olur da pay edecek adam olmaz olur mu?.. Var elbet... Anlatayım mı?..

— Anlat oğlum, anlat..

— Toto kâğıtlarının basıldıktan sonra bayilere dağıtılması için yapılan nakliye masrafları da 11 bin

dır.. Her hafta on kutu da yağ gider.

— Aman bu Toto ne yağlı kuyrukmuş?.. Onu da düş bakalım oğlum.

— 818 bin 350 lira kalır.

— O kadar kaldığına da şükür... Sonra?..

— Sonra efendim, sizin oynadığınız hafta, Spor toto idaresinin gece bekçisinin ailesi doğum yaptığı için, içtimai yardım fashından kendisine 1.200 lira yardım edilmiştir. Onu da düşelim...

— Düş evlâdım düş, ama bari bizlere de birer sürâhi lohusa şerbeti gönderseydiniz!

— 817 bin 150 lira kalır.

— Beden Terbiyesi Genel Müdürü Bekir Silâhçılar'a karşı gazetelerde kötü yazılar yazılması üzerine,

— İyi ama bayan, 68 bin liranın kesintileri de var...

— Ayol, bunun kesintisi daha bitmedi mi?.. Kese kese hadım ettiniz artık!

— Ne bitmesi bayan?.. Daha yeni başlıyor...

— Yeni mi başlıyor?..

— Tabii yeni başlıyor ya..

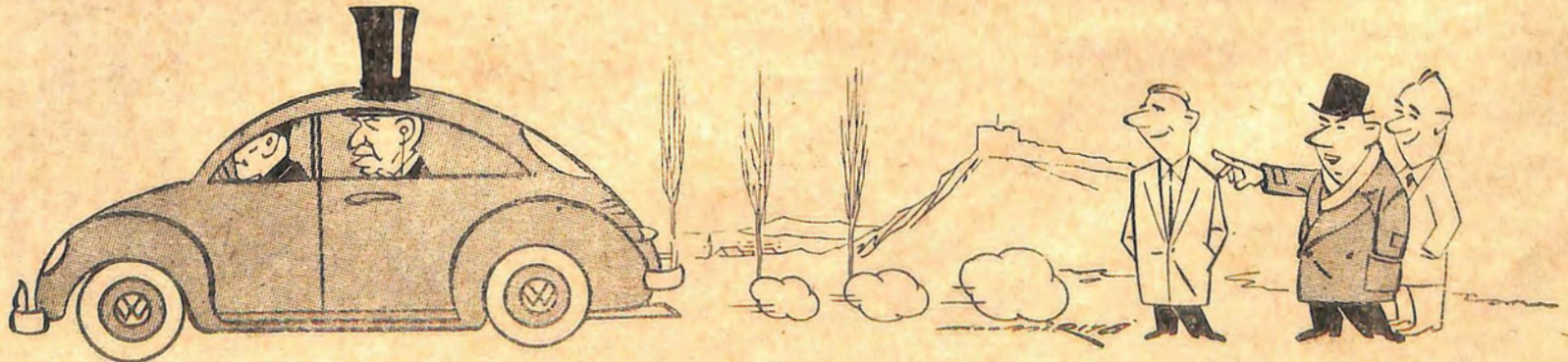
— Haydi öyleyse, ne düşseksen düş bakalım evlâdım...

— Bir defa yüzde onbeş gelir vergisi var. 10 bin 215 lira eder. Onu düşelim.

— Düş evlâdım düş.. Ama sen düştükçe ben helâk oluyorum!

— 57 bin 887 lira kalır. Bunun üzerine yüzde on iki de veraset ve intikal vergisi var.. 6 bin 947 lira eder. Onu da düşmek lâzım...

— Düş bakalım..

— Bak, bak... İnönü geçiyor!..

— 50 bin 940 lira kalır..
 — En son kestiğin ne vergisiydi?
 — Veraset..
 — Ayol ben miras yemedim ki, onu ne diye kesiyorlar?..
 — Kanun var, kesilir..
 — Peki, sonra?..
 — 11 bin 615 lira da Belediyenin eğlence resmi var..
 — Ne eğlencesi?..
 — Spor toto oynayıp eğlenmiyor musunuz bayan?..
 — Sahi, eğleniyoruz. Ama belediyeye hiç yakıştırmadım doğrusu, pek pahalı eğlence!.. Peki, onu da kes bakalım.. Sonra?..
 — 39 bin 325 lira kalır. Kazancınızı taltımını üzerinden yüzde üç hesabıyla 2045 lira tasarruf bonusu kesilir. Onu da düşelim!..
 — Ay evlâdım, fenalıklar geliyor, çabuk düş..

— Sen istedin de onun için anlatıyorum bayan... 37 bin 280 lira kalır.. Bunun 6 bin 310 lirası heyecan vergisidir. Onu da düşelim.. 30 bin 970 lira kalır... Bunun 6430 lirası Gümrük vergisidir..

— Ayol o da ne oluyor?.. Gümrükten geçmiyorum ki ben...

— Olsun.. Para Ankara'dan İstanbul'a gelirken Haydarpaşa gümrüğünün üzerinden geçmiyor mu?..
 — Geçsin, ne olacak?..
 — Gümrük bu, lâf dinler mi?.. Sinek geçse yağın sızdırır!..

— Peki.. Onu da düş bakalım!
 — 24 bin 540 lira kalır.. Bunun üzerinden 8 bin 310 lira da komisyon kesilir. Onu da düşelim.. 16 bin 230 lira kalır...

— Başka daha düşecek var mı?
 — Var ya.. 16 bin 230 liranın 5 bin 110 lirası muamele vergisi olarak kesilir. Onu da düşelim..
 — Düş oğlum, düş..
 — 11 bin 120 lira kalır.. Bunun üzerinden 2 bin 715 lira havale parası kesilir. Onu da düşelim...

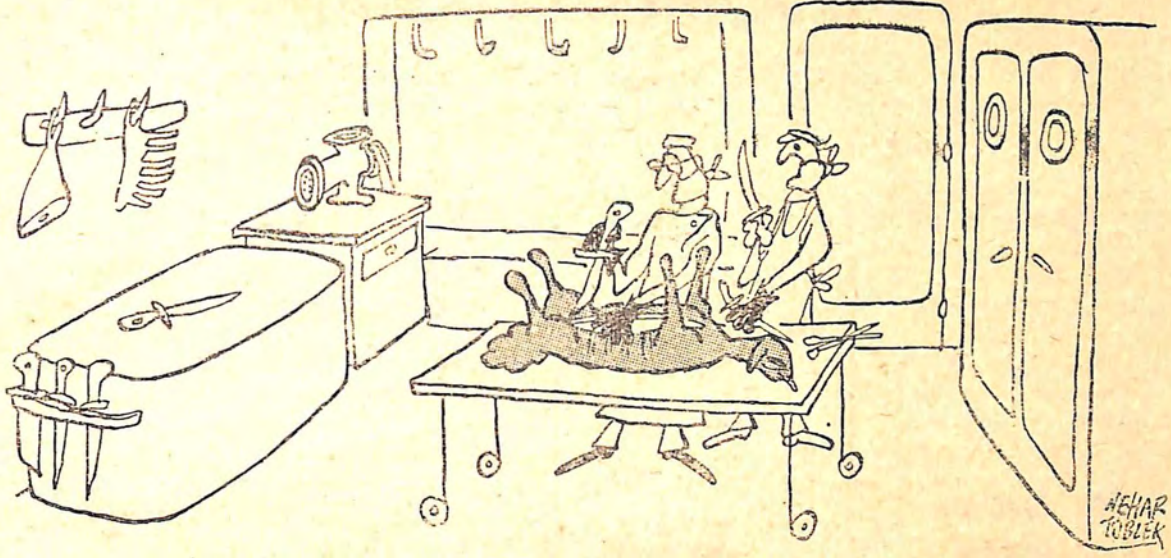
— Düş bakalım.. Hani neredeyse ben de düşeceğim..
 — Allah kimseyi düşürmesin bayan... 8 bin 405 lira kalır..
 — Başka?..
 — Bunun üzerinden 2.205 lira yoksul çocuklar derneğine kesilir.. 6200 lira kalır.. Bunun üzerinden 115 lira pul parası kesilir. 6 bin 85 lira kalır. Bundan 2 bin 140 lira, Verem Savaş derneğinin hissesi kesilir.. 3 bin 945 lira kalır.. Bundan 1.730 lira Kayseri mahkûnlarının aileleri için yardım hissesi kesilir. Onu da düşünce, sizin elinize

— Düş evlâdım, düüüüü..
 — Onu da düşünce, sizin elinize geçmesi gereken para 2 bin 215 liradır. Onu size ödediler mi?..
 — Evlâdım, kusura bakma ama, cenaze vergisini unuttun..
 — Ne cenazesi bayan?..
 — Ne cenazesi olacak evlâdım, yüreğime inenlerin cenazesi!..

Müdür bey telefonda küt diye bir ses duydu... «Bayan!.. Bayan!..» diye bağırdı ama cevap veren olmadı.

Hamide hanım düşüp bayılmıştı!

Adnan VELİ

YAZISIZ

Alo!.. Alo!.. Burası Ankara!..

— Burası Ankara radyosu... Sizin dinleyiciler, öğle programımızı okuyorum:

6.55 Fabrika düdüğü'nün naklen yayını, 7.00 Davul zurna ile hafif Türk müziği, 7.15 Günaydın programı: Her yer karanlık, Okuyan: Hafız Burhan. 7.30 Bir hafta önceki olaylardan müteakkil ajans haberleri. 7.45 Şehrimizde Suluhanda misafir bulunan Keskin çobanlarından Satılmış Bağrıyanık'tan kaval. 8.00 Teknik arıza dolayısıyla mecburî kapanış.

12.00 Alafranga, Alaingilizce, Almanca şarkılar. 12.30 Neşe Pathcan'dan şarkılar. 12.45: Aksırık, öksürük, tıksırık, gırtlak ayarlaması. 12.50 Sazların akort edilmesi. 13.00 Dinlemeye takati kalanlara ajans haberleri.

Ajans haberleri:

Yurtta sivrisinekle mücadele hız verilmiş, Ovacık köyünde 10 sinek... pardon 15 sinek öldürülmüştür. Orman genel müdürlüğü ağaçlandırma işine hızla devam etmektedir. Geçen yıl dikilen 10.000 ağaçtan 5 inin tuttuğu memnuniyetle

görülmüştür. Bozdağ köyü ilkokulunun kiremitleri aktarılmıştır. Balıkcılığımızın inkişafı için geçen yıl Çekoslovakya'ya tetkik seyahatine çıkan heyet bugün yurda dönmüştür. Heyet başkanı hava alanında verdiği demeçte; (Seyahattan çok memnunuz. Çok kısa bir zaman kalmanıza rağmen, çok önemli bilgilerle dönüyoruz. Artık biz de balina ihraç edebileceğiz. Karadenizdeki hamsileri Balina haline getirecek tekniği öğrenmiş bulunuyoruz.) demiştir.

Havayolları genel müdürlüğünde yetkili bir zat, Ankara hava alanının vukua gelen son kazanın, Havayollarının çok karla kaplı olmasından ve bütün uyarılara rağmen, bazı uçakların karlı havalarda uçak tekerleklerine zincir takmamakta ısrar etmelerinden ileri geldiğini belirtmiştir.

Avrupa Ring seferinden dönen (Kaçakçı) gemisinde yapılan aramada kaçak eşya bulunamamıştır. Gemi personelinin akli durumlarından şüphe edilerek müşahede altına alınmışlardır.

İstanbul radyosu takviye edilerek, Kartal, Pendik gibi uzak semtlerden de dinlenmesi imkân dahiline sokulmuştur.

Çeşitli reklamlar

— Gel bakalım, Yuki.
 — Söyle abi.
 — İnsanlarla hayvanları birbirinden ayıran nedir?
 — Trafik lambası..
 — Hoppala... Bu da nerden çıktı Yuki?

— Kızma abi. Boğa kırmızıyı görürnce üstüne yürür. İnsanlar kırmızı lambayı görünce, arabanın frenine basıp dururlar!.

Sizden iki misli ücret alan gazi-nocuya, taksi şoförüne (Teşekkür ederim) demeyi unutmayınız!

İyl Ahlak Derneği

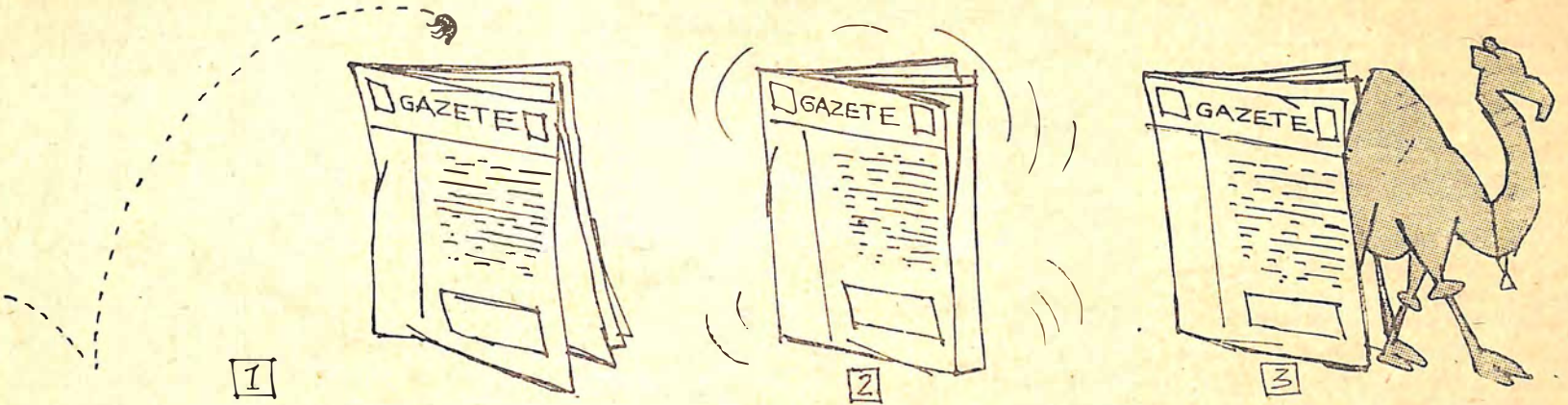
Yayalar!.. Hususi arabaların rahatça park yapabilmeleri için, yaya kaldırımdan yürümeyin!

Trafik bürosu

Burhan ESEN

YAZISIZ

YAZISIZ!

Bey' fendiler. Bey' fendiler...

Kanun hani acaibine acaipti. Bir nevi manastır kanunuydu Dış İşleri Bakanlığına genç kızlar memur olarak girebileceklerdi amma, evlenince istifa etmek zorundaydı r. Hollywood kurulduğu zaman da artistlerin kontratında, evlenmek, çocuk doğurmamak gibi maddeler konmuşmuş, sinema seyircilerinin hayalini bozmamak için... Sonradan vazgeçilmişmiş bu maddelerden «gayri insani» diye... Bizim «Yüksekler» dünyanın en acaip kanununu hazırlarken, bu Hollywoodun, ilkel devresinden ilham almış olacaktı... Serilip dökülen sebepler insanın parmağını boğazına kaçırarak sebeplerdi...

— «Bir kadın giderse kocası ne yapar?... Beraber giderlerse kocası ne yapar?», Çok affedersiniz amma, bunlar bir çiftin dört göz arasında halledeceği meselelerdendir bence... Bu kadar harime girmişken... bari.. Neyse susalım!..

Benim boynumu, belimi büken, kanunun kendisi değil, bundan bahsedene genç muhabir'in zevki, şevki, ellerini oğuşturması... Oğuşturadur ellerini arkadaş, böyle zevklerle, şevklerle, oğuşturmalarla çok ileri gideriz... çok!..

Prömiyer!

Bir âdetim var. Kötü bir âdet. En sevdiğilerimi aylarca ihmal ederim, sonra üstüste görürüm onları tekrar bıkıncıya kadar... Uzun zamanı berberiyatı ayak basmıyordum, sonra bir basım, alımıyorum geri adımımı... Bu sefer bu

iş huyumun tesirinden değil, oyunun tesirinden...

Prömiyerler'den nefret ederim. Dünyanın her tarafında en olmuycak kişileri toplar... Fakat Yeni Sahnedeki «Ağaçlar ayakta ölür» ün prömiyerini sevdim. Şakır şakır Genelkurmay başkanının güzel bir heyecanı gizlemeyecek hale gelmesi, en zırlı, en kabuklu insanların gözlerinin yaşarması, bazılarının ayakta alkışlamak ihtiyacı, boğazıma bütün basınç altındaki coşkunlukları fırlattı!

«Ağaçlar ayakta ölür»... Hesaplı, ölçülü, ince, orta bir eserdı halbuki... Bir şirket... Dünyadaki bütün şirketlerin tesirine insanlara yardım için kurulmuş!.. Bu şirkete bir ihtiyarcık baş vurur. Haylâz torununu tokatlayarak seneler önce kovmuştur. Serseri torun Kanada'ya gitmiş, orada hayatların en sefilini sürmüştür. Ama büyük baba, büyük anneyi örselememek için, Kanada'dan toz pembe mektuplar yağdırır... Yarattığı bu fiksiyonu perçinlemek istiyerek şirkete baş vurur. İki iyi niyetli insan ister (torun ve genç karısı rolünü oynayacak bir hafta müddetle büyükannenin yanında...) Durumun doğurduğu düzlükler, terslikler, havayı hareketlendirmektedir...

Ankara Mektubu

Piyes, görüyorsunuz, ne büyük fikir, ne büyük bir heyecan piyesidir... Banal tarafları da çoktur... Karı koca pozunda iki gencin birbirlerine sevdalanması gibi... Fakat Macide Tanır'ın oyunu (Pü-yükanne), eseri engin bir drama çevirmiştir, hafif tarafını yoketmeden... Ben Macide Tanır'ı daha önce sahnede görmemiştım. Tatlı bakışlı, tatlı gülümseyişli, ipek saçlı genç bir kadındı benim tanıdığım. Çok büyük bir aktrisle karşılaşacağımı ummu-yordum.... Çok büyük bir aktris, yani hem kafasıyla, hem kalbiyle, hem cinsiyetiyle oynayan bir aktris...

Bu piyes'in Türkiye'nin başka yerlerinde de görülmesini dilerim. Öbür aktörlerden de bahsetmek isterim amma, iki gün iki gece sürer bu konu...

Korekt bir tiyatro diliyle çevrilmişti piyes... Bir hanım tarafından yapıldığı için, ismi söylemeden geçermiyecğim: Müşerref Hekimoğlu...

Telaşsıs!

Gece yarısından çok sonraydı. Emniyet Müdürü bir makamı buldu: «Aman» dedi «talebe İstanbul'da yürüyüş yapmış, buradakiler yarıparlarsa diye tertibat almalyız. Gelmiyecek misiniz beyefendi?»

Beyefendi gitti mi, gitmedi mi bilmem. Benim bildiğim bu patırtılardan bıkmaya başlamamdır. Hem de her patırtı olan yerde «asil bir heyecan» aramak peşinde değilim ben. Asil heyecan nâdir şeydir, her Allahın günü sokakları dolaşmaz».

Şimdi sorayım: Koca gündüz kimseye yetmiyor da, elâleme gece mi lâzım bi de?.. Gerçekten asil heyecanlar içinde yüzenler, biçare emniyet kuvvetlerinin uykusunu da düşündür!

Ağa zihniyeti!

Gazeteler, dergiler ağalarla dolup taşıyor. Amma onlardan bahsederken «İlgisiz» resimlerle süslüyor yazıları. Ben sadece bir tanesini iyi tanırım onların, sempatik, zeki ve çaplı bulurum. Geçen gün bir konuşmamız oldu, beni şaşkın bırakan bir konuşmaydı bu. Sürgünde bilmem amma, yerindeyken çok hali vakti yerindeydi ağa!

Kızlarından bahsediyordu: «Onları ilk mektepten fazla kat'iyen okutmam» dedi. «Benim seçtiğim kişilerle evlenecekler, benim dilediğim hayatı yaşayacaklar.»

Şaşkınlığım geçince düşündüm: «Niye yadırgıyorum», «Dış İşlerinde hanım memurlar hakkında çıkan kanun, aynı zihniyetin eseri değil mi? Harbiyeye artık hanım talebe kabul etmeme keyfiyeti, aynı zihniyetin eseri değil mi? Bir tek kadının (değeri ne olsa) birinci plâna geçirmeme azmi, aynı zihniyetin eseri değil mi? «Ağa zihniyeti» deyip burun kıvrırmak kolay, ağa olmuyan yok ki bizim memlekette, değil mi Sarper ağacım?

Nimet ARZİK

YAZISIZ!

Verbo - Mani

Yurdumuzda en çok rastlanan hastalıklardan biri de budur. Lâfla peynir gemisi yürütme çalışan bazı ülkelerde olduğu gibi, bizde de, verbo-mani denilen bu hastalık geniş bir yayılma alanı bulmuştur. Hattâ, hasta sayısı bakımından çok ülkelerden de ilerde olduğumuzu, yapılan istatistik araştırmalar göstermektedir.

Hastaya tıp dilinde «Verbo-man» denir. Halk arasındaysa, böylesi hastalar için «çenesi düşük», «geveze», «lâf ebesi», «far-fara», «çaçaron», «lâvgar», «ukalâ», «dilli düdük», «kaval», «ağız kalabalık», «kuru sıkı», «gramofon», «parasız tellâl» gibi sıfatlar kullanılır.

Verbo-mani zararsız bir hastalık gibi görünürse de, aslında en tehlikeli hastalıktır. Çünkü sıtma, verem, kansızlık, raşitizm, aile geçimsizliği gibi köklü hastalıkların nedeni hep bu verbo-mani denilen

hastalıktır. Onun için de, en çok, iktisaden geri kalmış ülkelerde yayılır. Daha doğrusu, iktisaden geri kalmanın başlıca nedeni, ülkede çok sayıda «verbo-man» bulunmasındandır.

Verbo-man'da ağızla beyin arasında bağlantı yoktur. Beyin çalışsın çalışmasın, ağız durmadan çalışır. Hattâ bazan öylesine çok çalışır ki, köpükler saçar. O zaman, ağız beyinle olan en ufak bağlantısı da kopar, hasta başlar sap yiyip saman terslemeğe... Bu hal, en çok seçim sıralarında görülür. Seçim günler yaklaştıkça bu tip hastalar yerlerinde duramaz olurlar. Oralari buralari kaşınmağa başlar. En çok kaşınan yerleri boğazları, dilleri, mideleri, bir de tabanlarının altıdır. Kaşınmayla düşünme arasında en küçük bir bağıntı bulunmadığından, bazı hastaların eşindikleri bile görülür. Eşinmeğe başlayan hastayı kurtarmağa imkân yoktur. Böyleleri için tek tedavi yolu, tabanlarını havaya dikip, hafif tertip okşamaktır. Bunu da en iyi, karakolcular, emniyetçiler bilir.

Özellikle çok partili sistemlerde bütün yollar verbo-man'lara açıktır. Halk da eğlenceye susamış olduğundan, verbo-man'ların belirli günlerde kürsülere saldırı alarını zevkten yarılarak seyreder.

Verbo-man'lar dercece derecedirler. Aralarında klâs farkı vardır. Kafaları çalışmadığı için, halkın kendilerini alkışlamasından büyük bir zevk duyarlar. Hele omuzlarda taşınma merakları çok fazladır. O alkışların suratlarında patlayacağını bilmezler. Halkın, kendilerini yürekten yere atmak için omuzlarını düşünmezler.

Verbo-man'lar sosyete de pek beğenilirler. Bitleri kanlı olan sosyete mensupları, böylelerini, sıkıntıya yelpaze olarak kullanırlar. Sosyetik sanatçıların böyle yerlerde türemelerinin nedeni budur.

Bizde dergi ve gazetelerin çoğunluğu verbo-man'lar çıkarırlar. Böyle dergi ve gazeteli baştan sona okuyan okur, kele sürülecek bir gram fikir bulamaz içlerinde. Bolca «lâf salatası» yiyip, karnım doyurur. Bu da bizim halkımız için gayet olağan bir durumdur.

Verbo-man'ları bu dertten kurtarmanın bugün için imkânı yok gibidir. Ancak, konuşmağa başladıkları yerde ağızlarına pabucun tersiyle vurmak gerekmektedir. Sokaklarımızın temizliğini bilenler, pabuçlarımızın tersinde ne tersler bulunabileceğini kolayca tahmin ederler!

Hüseyingil

— Yanıyoöör!...

Kaptan Paşa

Duydunuz mu? Boğaziçine işleyen Denizyolları vapurlarının alt kamaraları artık bir âlem olmuş: İçki âlemi, esrar âlemi, nerdeyse oturak âlemi!

Hele kanapelerin üzerine öyle yüz kızartıcı şeyler yazıyor ve çiziyorlarmış ki, üstüne oturmağınla aşıksun!

Akşam gazetesi, bu habere, koskoca harflerle şu başlığı koymuş: Şehir hattı vapurları esrar tekkesine döndü. Yoook, esrar tekkesine değil, esrar tekne-

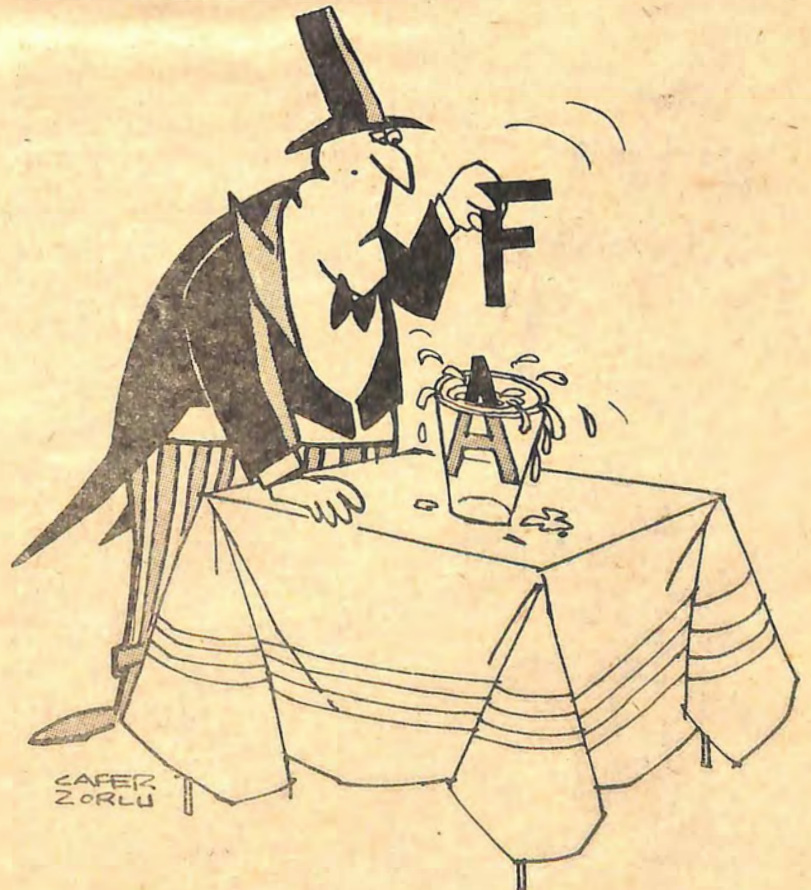
sine dönmüş!

Yahu, eskiden, şu Abdülhamit devrinin tek başarılı özel işletmesi olan Şirket-i Hayriye devrinde, vapura sarhoş yolcu bile giremezdi. Şimdi ayık giren sarhoş çıkıyor demek!

Esrara gelince... Haaaa, bak buna bir cevap bulunabilir: Deniz dalgasız olmaz!

Sayın valimiz Refik Tulga Paşa, bu rezalet karşısında:

— Yoook, buna Kaptan paşa karışır! Demez herhalde....

Bardağı taşıran!

SUYA GİZGİ

YAŞAR ÖZEN

Teşhis

Aylardır, uğraştıklarımıza, konuştuğularımıza lütfen bir bakınız:

«Af isteriz af!», «Bir tarafta ordu varsa, bir tarafta da millet var.», «Salim Başol kanıser», «Merhum Tevfik İleri'nin tabutuna, bayrak sarmalı mıydı, sarmalı mıydı.», «Af ne oldu af», «Huzur ayla gelecektir.», «Af, huzurla gelecektir.», «Huzur aştan sonra gelecektir.», «Af huzurdan önce gelecektir.»

Haşâ huzurdan ama veterinerler, Ankarada mankafa hastalığının başladığını söylemişler. Gazetelerde okuduk; büyük illerimize de sıçramış bu hastalık.

Bazı politikacılar, bazı partizanlar, bazı gözü dönmüşler sakın telaşlanıp homurdanmasınlar. Onların hastalığı başka. Onların hastalığı mankafa değil, naahh kafa!

Elinin Hamuruyla

Şehreminde oturan on altı yaşında bir kız, evlenmemek için tentürdiot içerek intihara teşebbüs etmiş.

Vah yavrum; demek evlenmek ölümden de betermiş. Bence evlenmek üzere olan kızların intihara teşebbüsleri pek tatsız kaçıyor.

Türkiyede, bugünkü hayat şartları altında, bu imkânlar içerisinde evlenmek isteyenlerin intihar etmeleri gerekiyor. Sa hanım kızlarımız, n'oolur bu şerefi erkeklere bıraksınlar.

İmdat

Güney Amerikadan İspanya'ya mısır getirip dönen bir Aiman şilebini bitier istila etmiş. İstanbula yaklaşımakta olan geminin kapıanı, bizimkiler S.O.S. çekerek yarım istemiş ve bizim fare ıtaf he yetimiz de iki üç saatin içinde gemiyi bitlerden temizleyivermiş.

Doğrusunu isterseniz bizde fare, pire, kene, bit gibi asalak ve haşerenin hakkından gelecek uzmanlar heyeti olduğunu ben bilmiyordum.

Bakın hele şu işe, bit hücumuna uğramış bir yabancıun yardımına koşuyorlar da, yıllardır canımızı kemiren farelerin, kanımızı emen bitlerin, ilğimizi sömüren kenelerin hakkından gelelim diyen birisi çıkmıyor.

Oyun

Azak tiyatrosunda güzel bir oyun gösteriliyor: «Aman idare et.»

Memur bey; bakkalı, kasabı, manavı aman idare et!

Müdür bey, sekreteri, daktiloyu aman idare et!

Kıracı bey; ev sahibini aman idare et!

Mebus bey; seçmenini aman idare et!

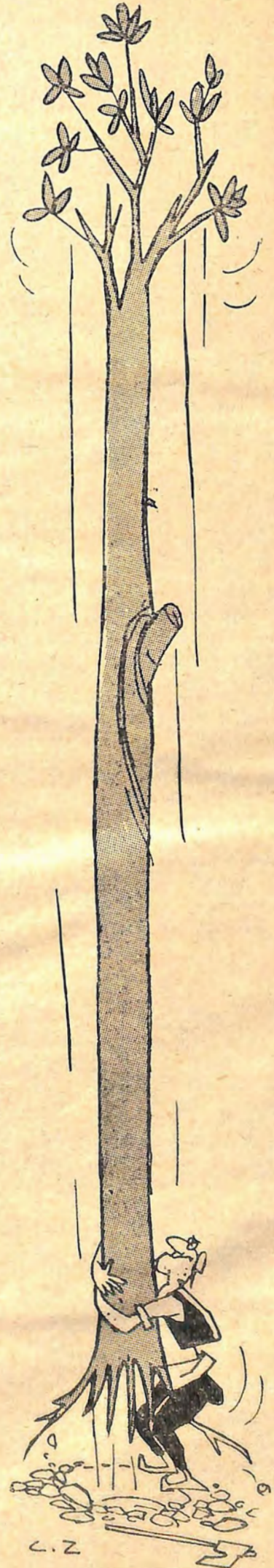
Tüccar bey; protesto yiyeceğin bankayı aman idare et!

İşportacı bey; belediye zabıtası geliyor, aman idare et!

Şoför bey; dikkat! trafik polisi!... Aman idare et

Sayın Paşam sen de hepsini, hepimizi, aman idare et!

Yaşar ÖZEN

Orman dâvası kökünden halledilecek! (Gazeteler)

YAZISIZ

«Medeniyet dediğin tek dişi kaılmış canavar!»

Tavuğu kestik

Tavuk kesmek, kızarmış tavuğu çatallamağa benzemiyor. Ben bu işi çok kolay sanırdım, meğer hiç te kolay değilmiş.

Yağmur yağıyordu. Yağmurlu havalarda bir tuhaf daralır içim. Gene öyle oldu. Aldım elime bir kitap, yağmuru unutmaya çalıştım. Bir ara gözüm, dışarda kümeleşmiş tavuklara gitti. İçlerinden biri, bir ağacın dibine kıslmış, titreyip duruyordu.

— Bu tavuk kesilmezse, lokantalık olur, diye söyledim.

Kalktım, tavuğun yanına vardım. Gözleri gormuyordu tavuğun. Evden bir çakı bulup, tavuğa sokuldum. Kaçacağı yok. Yağmur inceden yağıyor. Yerlerde sular göleklenmiş. Tavuğu tuttum, hiç sesini çıkarmadı. Ah, keşke çıkarsaydı! Keşke cıyak-cıyak bağırsa, çırpınsa, yüzümü, gözümü tırmalasaydı!.. Böyle sessizce, direktmeden ölüm gitmek beni kahreder. İçim burkuldu birden. Ne yapmam gerektiğini de düşünemedim. Tavuğu oradaki yüksekçe, geniş bir taşın üzerine yanüstü yatırdım, sol dirseğimle kanadına bastırdım ve bıçağı boynunun rastgele bir yerinden geçirdim. Acemi atıcılar gibi gözlerimi de yumduğumu söyleyebilirim. Bir de baktım, kan yürümüş. Hemen bıraktım tavuğu. Tavuk, yaradana sığınıp, bütün gücüyle çırpınmasın mı? Kendini oradan alıp, oraya çalıyor. Kanlı suları, çamurları suratıma suratıma saçıyor. Öyle şaşırmıştım ki, bırakıp kaçamıyorum da.. Çivilenip kalmışım olduğum yerde.

Neden sonra aklım başıma geldi de kıyıya çekildim. Fakat, iş işten geçmiş, biz tepeden tırnağa kanlı çamura batmıştık. Hele tavuğun tanınacak hali kalmamıştı. Tavuk mu, yoksa bir toprak kanlı çamur mu, belli değildi. Kafa bir yanda, gövde bir yanda, çırpın Allah çırpın!..

Sahi, ben bunu niye anlattım ki?

Haa, evet, hatırladım... 27 Mayıs ve ondan sonraki olaylardan söz edecektim de...

Oysa, tavuk nasıl kesilmiş, biliyor musunuz? Önce bıçağı hazırlıyacaktınız.. Bıçağın keskin olması gerekmiş. Yoksa mundar gidermiş tavuk. Sonra tavuğu kısıvrak tutup, kanatları, ayakları kıpırdamıyacak biçimde yanüstü yatıracaktınız. Ondan sonra da bıçağı usturupluca boynundan geçirecektiniz. Ama, benim yaptığım gibi, kafayı koparır koparmaz tavuğu kapıp koyuvermiyecektiniz. Eğer koyuverseniz böyle kaskatı kalırmış.

Eh, ben bunları nereden bilecektim? Ben, kafasını koparınca iş bitiyor sanıyordum.

Sahi, ben bunu niye anlattım ki?

Hüseyin KORKMAZGİL

Şeytanın ta kendisi

Bu sözü söylemiye ister doğrusu yürek:
Biz, günahkâr kullarız.. Bunu itiraf gerek!..
Maşallah görmemiştir bir eşimizi felek:
Olacak kimse varsa cehenneme öz direk
Yalnız erkektir, erkek!..

Şeytanın ta kendisi... Hele bakın şu işe:
Kadın hizmet ederken, canını takip dişe,
Dört elle sarılırken evde yemek,dikişe;
Dünya nimetlerini toplayan etek etek
Yalnız erkektir, erkek!..

Seyredin manzarayı: Yollarda nâra atan,
Kafayı tütsüleyip, rast geldiğine çatan,
Bıçağa davranınca tozu dumana katan,
Meyhanelerde sızıp, eve uğrayan seyrek
Yalnız erkektir, erkek!..

Harbe sebep erkekler.. Kana boyandı her yer;
İşte iki saldırgan misal istersen eğer:
Biri Stalin yoldaş, öbürü de Hay Hitler..
Dünyada canlıların en azılısı demek
Yalnız erkektir, erkek!..

Biz, boğuşmak isteriz.. Toprak, sınır vesile..
İnsanlar uyanmıştır kaç kere top sesile!..
Ya şu sadist avcılar?.. Kan dökmek hevesile
Merhametsizce atan güzel kuşlara tüfek
Yalnız erkektir, erkek!..

Siyasetle uğraşan, bir çok partiler kuran,
Anarşiler çıkaran, hasımlarını vuran;
Kafasını boş tutup, kasasını dolduran;
Külâh kapan, etmezken ciğeri iki çeyrek
Yalnız erkektir, erkek!..

Erkektir vurguncular, yiyciler cihanda,
Adlarına ne hacet.. Foyaları meydanda!..
Çok paraıar kıvıran -tüccarsa- az zamanda.
Çalınmış servetile caka satan dümbelek
Yalnız erkektir, erkek!..

Ta ezelden işleriz çeşit çeşit günahlar,
Tarihte kadın mıydı müstebit Padişahlar?..
Bizim icadımızdır hele bütün silâhlar:
Yeryüzünü, atomla, darmadağın edecek
Yalnız erkektir, erkek!..

Ölüm fermanlarını insanların kim yazar?..
Kim saltanat hırsile kazdırır halka mezar?..
Cana kast eden Neron, kana susayan Sezar,
Sonra eski zalimler: Nemrut, Yezit, Timurlenk
Yalnız erkektir, erkek!..

Yazıma kızdı Baylar, memnun oldu Bayanlar;
İki parti oldular bunları okuyanlar!..
Fakat biraz sabreden işin aslını anlar:
Hayatta kadınların kahrını çeken eşek
Yalnız erkektir, erkek!..

Necdet Rüştü EFE

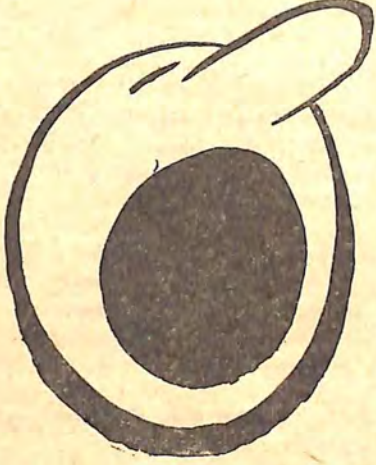

— Aloo... Karıcığım sen misin?.. Aklıma bir fikr geldi: Hemen boşanalım mı?!

YAZISIZ

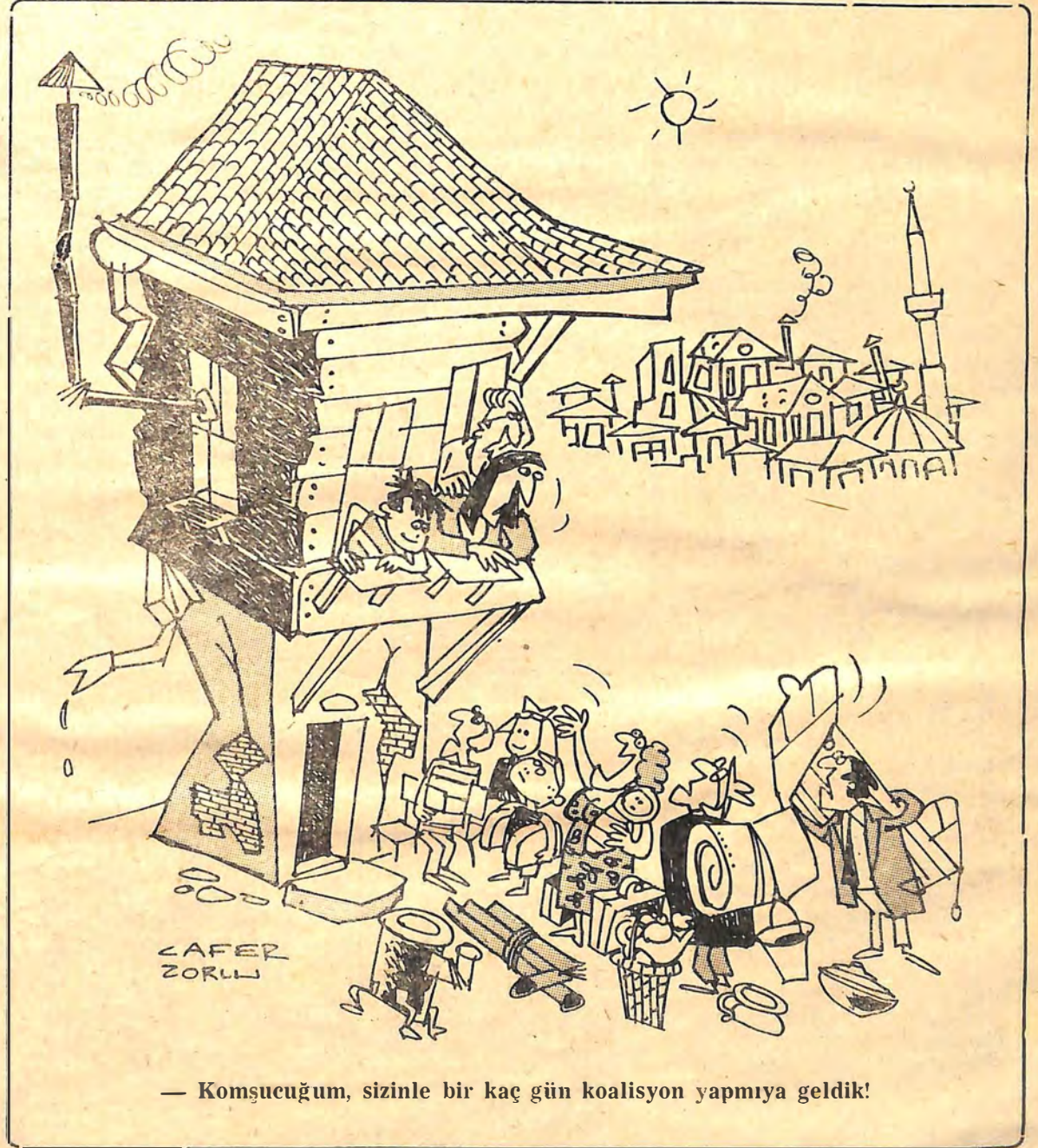
Değişen ağızlar :

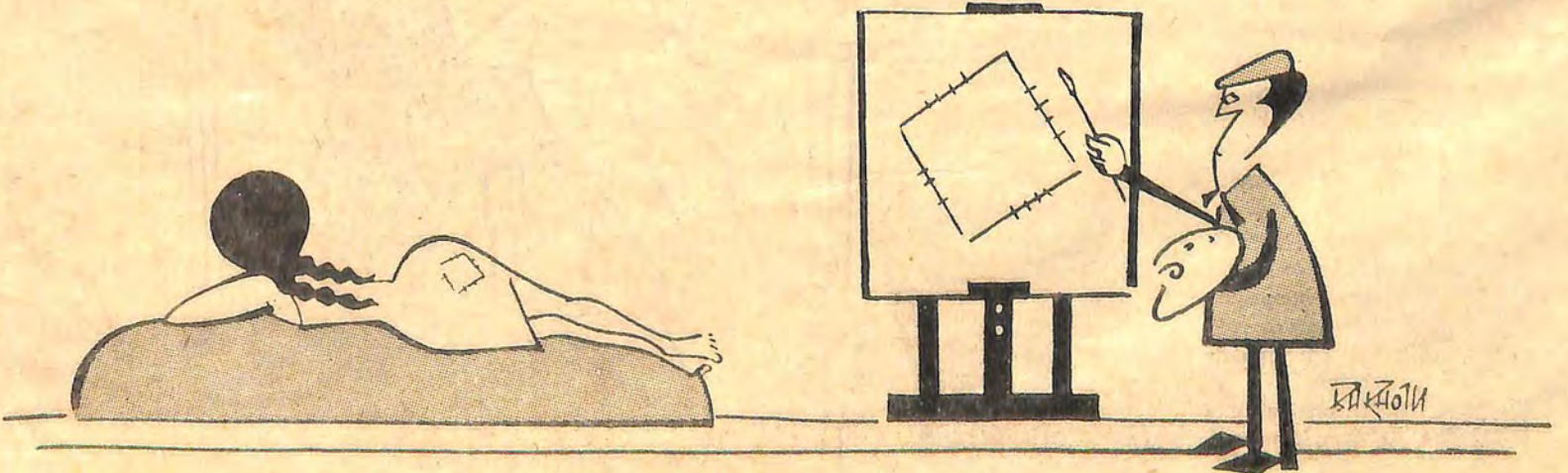
Seçimden önce

Seçimden sonra!

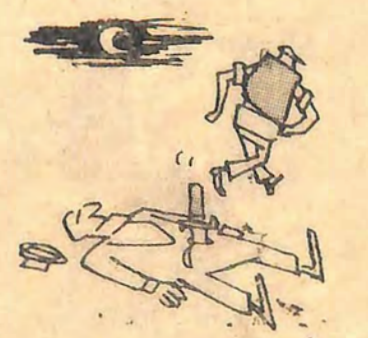
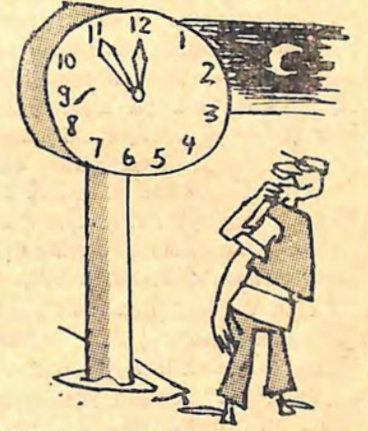
— Komşueğüm, sizinle bir kaç gün koalisyon yapmıya geldik!

YAZISIZ

— Aklına fena bir şey gelmesin anne, arkadaşım ikili koalisyonu tarif ediyor.

(Belediye halk ile elele) programı uygulanıyor. (Gazeteler)

Elele!

Siftah!

GENÇ gazeteci matbaadan çıktığı zaman gayet üzüntülüydü. Yazı işleri müdürünün sözleri ciğerine ok gibi işlemişti:

«— Güya havadis varmış da ben öğrenip gazeteye getirmiyormuşum.» diye mırıldandı. «Hani nerede havadis? Ortalık süt liman... Ne kimsenin kimseyi vurduğu, ne otomobillerin adam çiğnediği var. Havadis işkembeden atacak değiliz ya? Yoook, işte yok! Kökünc kırıan girmiş havadisın. Piyasa durgun, işler kesat.»

Gazeteci bunları düşündükten sonra dalga geçmeğe, hayal kurmağa başladı:

«— Ah, ne olurdu şu karşiki kışlada birçenoire bir intilak olsa! Hemmen şuraaa oturur, yuz satırık muazzam bir havadis çıkarırım. Yahut da... Yanut da... Şu tramvay raydan çıkıp köşe başındaki pastacı dükkanından içeri ver yansın etse! Öbür arkadaşları bir atlatırdım ki... Yoksa Belediye Reisinin ağzından İtfaiye Kumandanına bir küfürname donatsam mı? Olur a belki herif kızar da, tetkike tahkike ihtiyaç duymadan hemen gider Belediye Reisini tokatlar. Eh işte o zaman yaşadım. Bir haftanın yazı sermayesi çıktı demektir. Ha gözü kör olasicalar!... Cadde de ne kalabalık! Sokak dolusu halk var, içlerinden biri çıkıp sevabına intihar edeverim, demiyor.»

Gazeteci bu tertip üzere düşünerek epeyce yürüdü. Bir taş köprüye geldi. Ortalık tenhalaşmıştı. Görünürde kimsecikler yoktu. Yalnız beş on adım ilerde parmaklığa dayanmış bir adam mahzun mahzun batan güneşi seyrediyordu.

Gazeteci, kendi kendine:

«— Eğer şu adam meslektaş değil de, benim gibi havadis aramağa çıkmamışsa bu vakit burada işi ne?» diye düşündü. «Hele bak bak! Ne de canından bezgin hali var. Batan güneşte kendi âkıbetini görüyor. Ve ırmağın kudurmuşcasına akan sularından kurtuluş umuyor. İntihara hazırlandığı belli.»

Gazetecinin aklından intihara hazırlanan adamı bu fikrinden caydırarak geçmiyordu. Onun içinde daima iki şahsiyet —insanlık ve gazetecilik— şahsiyetleri yaşırdı. Şimdi insanlığı uykuda, gazeteciliği uyanıktı. Gazeteciliği faaliyettedir. Gözünü

İlançılık: 1382/9

GENÇ BİR GAZETECİ

ARKADİ AVERÇENKO dan.

açmış, merak içinde meçhul adamın intiharını bekliyordu.

Yazı işleri müdürünü hatırlayarak yumruğunu sıkı:

«— Ben ha!» dedi. «Ben havadis bulamıyorum ha! Dur hele dur, şu intihar vakasını en ince teferruatına kadar yazayım. Ve hâdiseyi bizat kendi gördüğümü ispat için, bu adamın intihardan evvel, intihar esnasında ve intiharından sonra resimlerini alayım da ne yaman röportajcı olduğumu görsün o yazı işleri müdürü olacak herif.»

Cebinden el kadar bir makine çıkardı ve mırk!

Müntehirin intihardan evvelki resmini çekti!

«— Heyt yaşasın be!» diye sevin-di. «Gazetenin yarınki sürümünü görmeli.»

★

Köprü kenarından güneşin batışını seyreden adam, çevresinde olup bitenlerin farkında değildi.

Fakat gazeteci için farkındaydı. İşte «müntehir» asabiyetle dudaklarını ısırtıyor, kaşlarını çatıyordu. Gözleri nehrin sularındaydı.

Gazetecinin insanlık şahsiyeti bir an uyandı:

«— Zavallı kararını bir türlü veremiyor.» diye mırıldandı.

Lâkin, meslekî şahsiyeti yumruğuyla tehdit ederek insanlığını susturdu.

Gazeteci yine meçhul adama, zihnen hitabetti:

«— E artık çoğa varıyorsun!» dedi. «Ne mırım kırın edip duruyorsun, haydi çabuk ol! Kendini ırmağa atacaksan güneş adamakıllı batmadan at ki, intihar esnasındaki resim net çıksın.»

«Müntehir» in intiharını çabuklaştırmak için, o da köprü kenarına yaklaştı. Meçhul adamı taklit ederek güneşi seyre daldı.

— Ne güzel gurup değil mi?

Parmaklığın yanındaki adam omuz silkti:

— Benim gurubu filân gördüğüm var mı? Benim gözlerim bir başka cihanda...

Gazeteci:

«— Hımm!» dedi. «İntihardan evvel insanların cinnet getirdiğini söylemezler mi? Bak, nasıl da saçmalıyor! Yarın bu cihetleri tafsilatıyla sütun sütun yazarım.»

Sonra muhatabına cevap verdi:

— Öyle ya, hakkınız var. Esasen gurup dedikleri de nedir ki... Gurup

hiç! Umumiyetle hayatımızın mânası da hiç. Bın türlü azap içinde çırpınıp duruyoruz.

Mustakbel müntehir susuyordu. Susmak ıkraraan gelmez mi?

Gazeteci cesaretlendi:

— Billahi bu hayat yerde süründüğümüze değmez. Nazarımda dünyanın en akıllı adamları kimlerdir biliyor musunuz? Kendi arzularıyla, kendi iradeleriyle bu pis hayata son verenler... Düşünün bir kere, ölüme: «Gel, beni al!» diye hükmedebilmek... Ne mühim şey!

— Evet, evet! Hayat cidden mânasız. İşte bir buçuk saatten beri burada duruyorum da aklıma hiçbir şey gelmiyor.

— Yani karar veremiyorsunuz, öyle mi?

— Neye karar verecektim ki?

— Şeye... Nasıl söyleyeyim, bilmem ki... E, elbet, elbet! Hakkınız da var a. Bu pis kokulu ırmağın suyunu da yutmak hoş şey mi?

— Sizi temin ederim, bu suyu içmek benim için tercihe lâyıktır.

— Ya... Vah vah... Derdiniz o kadar büyük, öyle mi? O halde bir kecek dişinizi sıkın, gözünüzü yumarak hooop diye kendinizi kapıp koyverdiniz mi artık iş tamamdır. Anladınız ya: Yalnız bir anlık cesaret lâzım... Haydi bakalım, haydi... Göreyim sizi...

★

«Müntehir» hayretle iki adım geriledi:

— Neler söylüyorsunuz Allah aşkına?

Gazetecinin yüreği hop etti:

«— Eyvah! Gözünü yıldırırdım herifin.» diye düşündü; sonra ne cevap vereceğini bilemiyerek yüksek sesle:

— İntihar meselesi...

«Müntehir» başını salladı:

— Vallahi haklısınız birader. İntihar salgını bana da tesir edecek. Kendimi kaldırıp şu akar suya atmak istiyorum.

— Bu hareketinize mâni olurum diye korkuyorsanız beyhude yere telâşa düşmeyin. Hayır, asla... Ben halden anlar bir insanım. Siz keyfinize bakın. Bildiğiniz gibi hareket edin. Arzu buyurursanız kenara çekileyim. İhtimal ki böyle dakikalarda dünya kelâmı etmek istemezsiniz.

— Yooo... Niçin?... Ben esasen şimdi kalkıp başka tarafa gideceğim. Burası müsaîf yer değil.

Gazetecinin vücudu buz kesildi:

— Canım, neye gidiyorsunuz, efendim? Buranın nesi fena? Pekâlâ mevki işte!

— Hayır, hayır. Mutlaka başka yere gitmeliyim. Tam bir buçuk saatır burada boşuna dolaştım, Allaha ısmarladık.

Gazetecinin eli ayağı titredi:

— İyi ama sizin için hepsi müsa-vi değil mi? Fazla yaşayıp da bu mânasız hayattan ne anlıyacaksınız? İki gözüm kör olsun ki intihar için bundan daha elverişli mevki yoktur. Baksanıza! Etrafta ne bir kalyık, ne de bir insan var. Su derin, akıntı kuvvetli, köprü yüksek. Şartların daha mükemmelini hiçbir yerde bulamazsınız.

Meçhul adam somurttu:

— Bu telâşınızın sebebi ne? Benim ölümümle niçin bu kadar ilgileniyorsunuz?

— Ne söyleseniz nafile! İntihara niyetli olduğunuzu anladım. Boğulmak istiyorsunuz. Mekânınız cennet olsun, güle güle! Fakat ölmek için başka yer aramanın mânası ne? Eğer buradan iki adım öteye kılmıdarsanız vallahi şaşarım aklınıza.

★

Gazetecinin uzun konferansını dinlerken meçhul adamın gözleri daldı. Belli ki zihni meşguldü, bir şey düşünüyordu. Nihayet:

— Size çok teşekkür ederim, efendim, bana pek büyük bir iyilik yaptınız. Fakat rica ederim şu nokta hakkında beni tenvir edin. Niçin bilhassa burada kendimi öldürmekliğimi istiyorsunuz?

— İntiharınızı seyretmek için.

Meçhul adam kafasını salladı:

— Vahşî ve mânasız bir merak.

— Vahşî ve mânasız mı? Aldanmıyorsunuz. Ben sizi akıllı bir adam sanmıştım. Meğer hata etmişim. Şu kadcark bir şeye akıl erdiremiyor musunuz? Düşünsenize bir kere: Siz nasıl olsa öleceksiniz, intihar yerinin nazarınızda ne ehemmiyeti olabilir? Halbuki benim nazarımda... Bu gözümün önünde intiharın bir gazeteci bakımından fevkalâdeliğini kavriyamıyor musunuz? Bilhassa cebinde bir fotoğraf makinesi de var.

Meçhul adamın yüzünde bir neşe belirdi:

— Hay Allah razı olsun senden. Beni ihya ettiniz bugün. Yaptığınız büyük iyiliğin belki kendiniz de farkında değilsinizdir.

— Hangi büyük iyiliğin?

— Hikâye yazmak için bana mükemmel bir mevzu verdiniz.

Gazeteci heyecan içinde:

— Peki ama intihar? İntihar etmiyecek misiniz? diye sordu.

— Deli misiniz siz? Niçin intihar edecek mişim? Allah vermiye, yâ-rabbi! Dere kenarında durmuş, bu yerin sükûnundan istifade ederek yarınki gazete için mevzu arıyordum. Lâkin aksi gibi kafamın işlemediği bir gündü. Bir buçuk saatır birşey bulamadım. Hay dedenize rahmet! Bana mevzu verdiniz. Allaha ısmarladık. Hikâye yazmağa gidiyorum.

Bir YILBAŞI GECE Sİ

YAZAN: PEYAMİ SAFA

Çizen: BÜLENT SEREN

26

PARKOTEL PAVYONUNDA SARMASIĞI GÖRÜVERİNCE ÖYLE SEVİNDİM Kİ, HEMEN KOŞAÇAKTİM. FAKAT DANS EDENLERE TAKILINCA...

HOPPALA! SEVİN'LE KAMİL DEĞİL Mİ ŞUNLAR?..

TA KENDİLERİ... İSTE BU GÜZEEEL... YAKALADIM. FAKAT NEYE YARAR? ÜSTÜME VARMA, BEN SENİ SEVMİYORUM İSTE, KAMİL'İ SEVİYORUM... DERSE, NE OLACAK?..

ONLARI GÖRMEMİŞ GİBİ YÜRÜDÜM. UZAKTA BİR MASA ARADIM. GARSON ÖNÜME DÜŞTÜ. NE SARA'NIN OTURDUĞU MASAYA, NE SEVİN'LE KAMİL'E BAKIYORDUM.

FAKAT, ONLAR BENİ GÖRMELİLER! HERHALDE SEVİN'İN YÜREĞİNE İNER...

KARŞIKI MASADA BİR BAYAN SİZİ İSTİYOR, BEYFENDİ!

PEKİ... SİZ GİDİN!

SARMASIK EL SALLIYORDU.

ÖTURUNCA BİR VİSKİ İSMARLADIM...

O'NA ELİMİLE GELMEYECİĞİMİ İŞARET ETTİM!

AYOL, BU NE SURAT! BEN SENİ GÖRÜNCE SEVİNDİM. NEDEN GELMİYORSUN? AYIP DEĞİL Mİ, HERKESİN İÇİNDE BİR KADINI AYAGINA GETİRMEK?

APTALCA KONUSMA, KİM DEDİ SANA GEL DİYE? BU VAZİYETTE BEN NASIL NEŞELİ OLABİLİRİM?

HANGİ VAZİYETTE?

HANGİSİ OLACAK? GÖRMÜYORMUSUN?

YAVAS OL AYOL, KUDURDUN MU? KIZIN NE KABAHATI VAR? BİZ KAMİL'LE YUKARIDA YEMEĞİMİZİ YEDİK! BURAYA İNİYORDUK. BAHÇEDE RASTLADIK ONA. PEK KEDERLİYDİ. GALİBA ATISTINIZ BİRAZ. BEN ÖYLE HİSSETTİM. YATMAK İSTİYORDU KIZ CAĞIZ...

BİZ BIRAKMADIK.

SU SARA EN KEDERLİ ZAMANLARIMDA İMDADIMA YETİŞİR. ANLATTIKLARINDAN KEYFİM YERİNE GELMEK ÜZEREYDİ. NEFİS BİR SAMBA ÇALIYORDU. BEN DE SARA'YI DANSA KALDIRDIM.

NEŞELİ GÖRÜNMEK İSTİYORSUN ANLAŞILAN... AMA FAZLA DEĞİL. KAMİL'E LİMDEN KAÇIRMAK İSTEMEM!

DANSTAN SONRA ONLARIN YANINA OTURURUZ!..

NASILSINIZ BAKALIM? KAMİL DE MACİT BEY GİBİ GÜZEL DANS EDİYOR DEĞİL Mİ?..

YANLARINA GİTMEYİZDEN KAMİL PEK MEMNUN OLDU. FAKAT SEVİN'İN SURATINDAN DÜŞEN BİN PARÇA OLUYORDU.

BU GECE DURGUNSUNUZ. RAHATSIZ MISINIZ ACABA?

BİLMİYORUM. İSTANBUL'UN HAVASI BANA İYİ GELMEDİ. YARIN İZMİR'E TAYYARE VAR MI, BİLET BULABİLİR MİYİM KAMİL BEY?

DEVAMI VAR

PEMBE

Sermet Muhtar Alus

MAŞLAHLI

HANIM

— 8 —

İster misin, uzaktan takip ediyor, biz poğaçacıya girince o da arkamızdan içeri dalsın?..

Dükkanın yukarısı müsait. Gelip perdenin yanına otursun, münasibetsizliklere başlasın.

Çırakla haber göndermek, yedigimizin parasını vermek, mahallebiciden dondurma getirtmek...

Razı olsan bir türlü, olmasan bir türlü.

O kadarla kalsa gene âlâ. Dükkanından çıktıktan sonra peşimize düşer, eteğimizi bırakmaz.

Herkes gibi işaret etse, söz atsa aldırımıyayım; fakat bununla kanaat etmiyor ki. Hiç farta furtası yok. Tepesini basıp fesini kaşının üstüne yikiyor, kılıcını şıkırdata şıkırdata, yaver kordonlarını sallıva sallıya, yanıma koşuyor; (ben dobra dobrayım!) diye bir söylemediğini bırakmıyor.

(Tiring) mağazasına girdik. Ben güya, kaşpusuylere bakarken Ayşe hanım da camdan dışarıyı kolluyordu.

Çok şükür delikanlı görünmedi.

Biz, poğaçacının merdiveninden çıkınca, bir sürü kılık kıyafet fıkarası erkekler de, soluğu yukarıda aldılar.

Hanımlara mahsus izbeyi ayıran perde zaten kırk yerinden yırtık, yamalı.

Heriflerin gözleri hep içeride, bizde.

Hele, perdenin yanındaki, iğretli, boyalı bıyıklı, çehre züğürdü kartoloz, sigarasını yakmak bahanesiyle boyuna kibrit çakıyor. Kibrit parlarken, usulcaık, (böyle yanıyorum!) diyerek üflüyor, bir başkasını yakıyor.

Kırmızı fesli, buruşuk yüzlü, sırtık boylu saray tüfekçisi de karşımıza geçmiş, gözlerini deevire devire, bir bize bakıyor, bir boyalı bıyıklıya...

Yan masadaki kara sakallı imam da, yanındaki perçemli gence, hatim indiriyormuş gibi sallana sallana lâkırdıda; arada da bizim tarafa tebessümde; cilini avurduna götürüp, altı kol iskambildeki kız işaretini yapmakta.

Tek kuru poğaçayı zor zoruna bitirebildim. Kanarya, yüz dirhem kıymalı ile yüz dirhem lokma yedi.

Ayşe hanım, hareket senesinden beri, Tünelin kapısına yaklaşamaz; gene yer, gök birbirine girerse, Tünel yıkılır da altında kalırsam diye korkar.

Yeni çarşafıyla, sık tuvaletimle tramvaya binip ayak takımının arasına katılmak ta doğru değildi.

Tekrar, (Madellâ) eczahanesine kadar yürüdük. Kuyumcu (Hanus) un önünde bir kupa dur yor. Nuh yılından kalma amma, başkası yok; faytona binmek mümkün değil... Çarnaçar atladık.

Tünel başına çıktık.

Güya, mağazaları seyrede seyrede ilerliyoruz. Benim ne camekânları gördüğüm var, ne etrafımı...

Ne (Dron), ne (Karlman); ne (Pazaralman), ne Bonmarşe)... Ne (Babayan), ne (Vartan); ne (Kalivrusi). ne (İşpigel)...

Ayşe hanım, pasajdaki terzihaneye uğramak için ayrıldı. Çarşının tam karşısına tesadüf eden terzi İşpigelin mağazasının önünde bekledim.

Ne haber çıkacak diye geçirdiğim helecanı tarif edemem.

Bitişikteki mahallebici dükkanında, iki eli arkasında dolaşan bir bey de, bu kadın kimi bekliyor diye acayip acayip bakıyor.

Hafife midir, nedir?

Ayşe hanım, alı al, moru mor, mendilile yüzünü havaliya havaliya geldi.

Bir kelime söyleyecek kudreti vakti. Nefes nefese, kaşlarını kaldırdı.

Ne desin?.. Haber var diye yalan mı uydursun?

Hatun fena ölmüştü.

Hakikaten çok insaniyetli, çok yürekli kadındır... Esasen, ondan başka yarı vefakâr kimim var? Ağavniyi de yabana atmam. O da üstüme titrer, üzülecek diye parçalanır

— Madam ne dedi?.. Hiçbir haber yok mu?.. Sokakta olsun görmemiş mi?..

Ayşe hanımı durmadan istintak ediyordum. O, her sualime kaşlarını kaldırıyor.

— Şimdi külçe kesileceğim, ayaklarım uyuşuyor. Allah rızası için ilisecek bir yere gidelim, oturup bir sigara sarayımı, nefes alayım! diyor.

Canım önündeki pirinç boruya tutunmuş, mütemadiyen yüzüne mendil sallıyor, gözlerini kapayıp soluyordu.

Mahallebici dükkanının kadınlar yerine girsek, hafiye kılıklı abus adam içeride; zaten işkillenmiş..

Ayşe hanım diyorodu ki:

— Sen yanımda olmasan hiç perva etmem. Doğru mutasarrıflığa girerim, Hafız Savni beyin odasına çıkarım, baş köşeye kurulurum. Hafız bey sigara ikram eder, kahve ısmarlar. Hem biraz soluk alırım,

hem de adamcağızın gönlini almış olurum... Kaç zamandır semtine uğramamak pek ayıp oldu.

Yapılacak en doğru şey, gene bir arabaya atlayıp köprü başına inmek, gene dükkâna uğrayıp İsmail Ağayı bir kenara çekmek, adama-kıllı görüşmek.

Akşama kalıp, iskelenin üstü bin bir ayakken gitmek caiz değildi.

Galatasarayın karşısındaki terzi (Efijeni) nin yeni modellerini karıştırmak, (Oliyon) daki yeldirmelikleri görmek, (Pütilyon) daki renkli taşları da gözden geçirmek istiyordum. Karaköyde, (Corciyadis) ten Ayşe Hanıma karamandolu terlik de alacaktım.

Bu hal ile hiç sırası mı?

Tramvay yolundan sapıp yürüyordum amma ayaklarım geri geri gidiyor.

İçim diyordu ki, bir de Tokatlıyan'ın önünden geç, camekâna bak; Tayfur belki oradadır.

Fikrimi Ayşe hanım da muvafık buldu.

Döndük; karşı kaldırıma atladık; Tokatlıyanın önüne geldik. İçeride kimsecikler yok. Yalnız, gazinonun gediklişi, Cihat bey, gene sandalyesinde, sigarası elinde, tek başına...

Tayfur'un ahbablarından; sefâmlaşır, görüşürler.

Aklıma esiyor: Ufak bir göz işaretiyle Cihat beyi çağırırım, bizi takip et! diyeyim. Biz önden, o arkadan, İngiliz eczanesine girelim. Oraya, hafiye mafiye gelmez...

Usulcacık Tayfur'u sorayım. Şayet kızar gibi olursa, açıkçasını söyleyeyim:

— Kusuruma bakmayın, onu çılgınca seviyorum, sevmek kabahat mı? diyeyim.

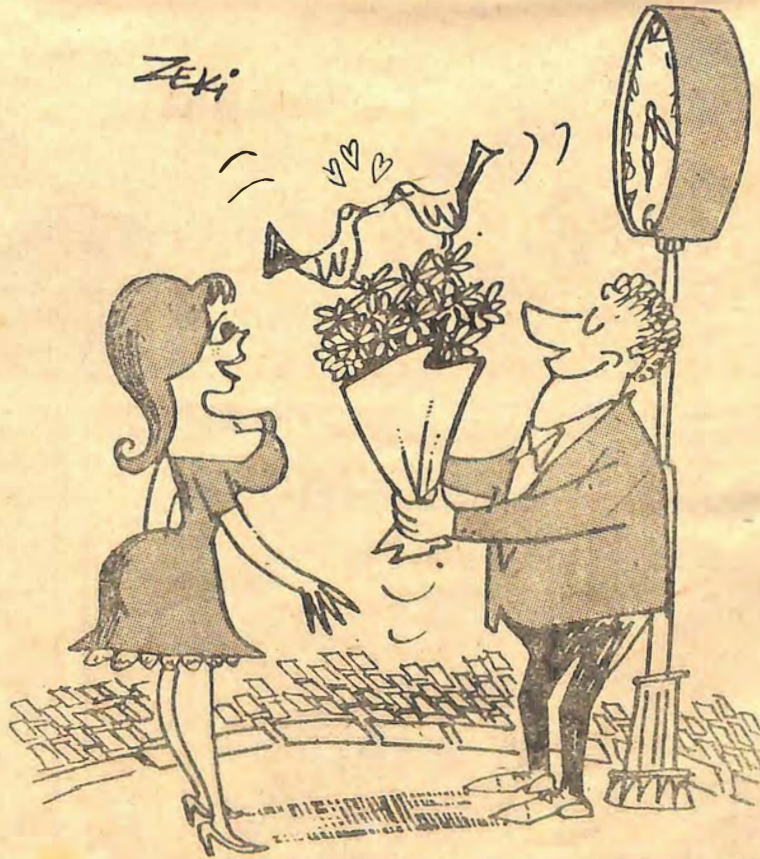
Ehlidil adam, elbette halden anlar, bana hak verir.

Üç kere camekânın önünden geçtim; bir türlü cesaret edemedim. Bir araba bulup Galataya inmekten başka çare yok. Sokağın içindeki lüks arabalar, babalarının nikâhını isteyecekler.

Aşağıya doğru yürüdük; Tepebaşına varmadan bir kupa bulup bindik

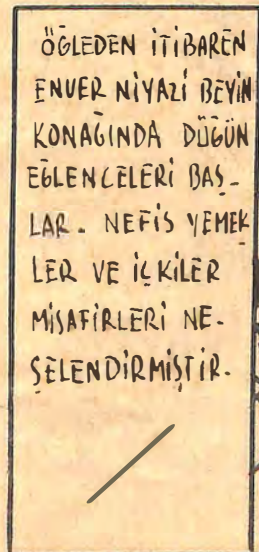
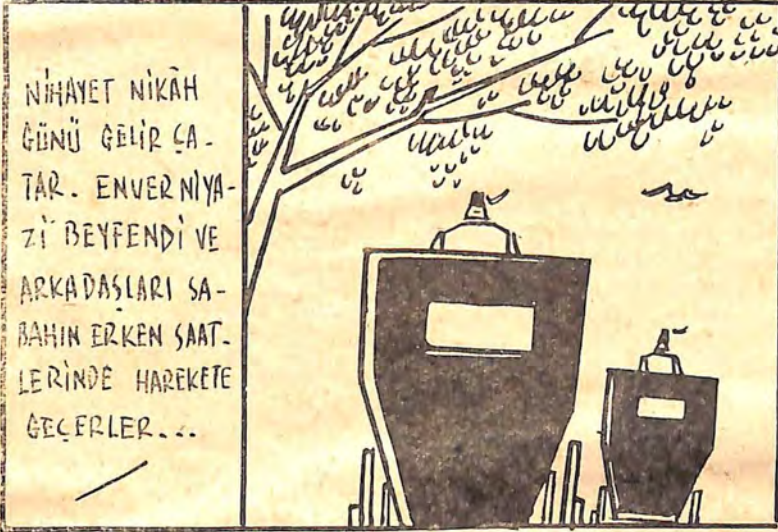
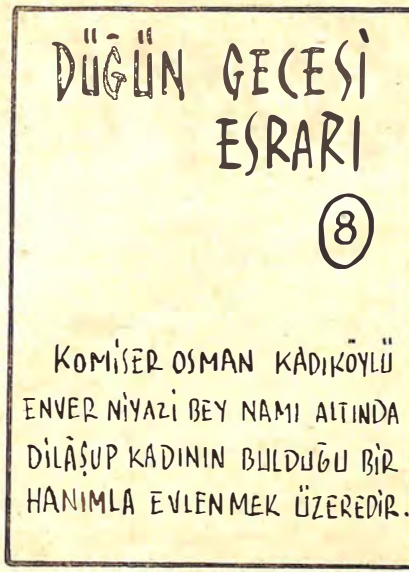
Vakit, ikindiye yaklaşıyor. İsmail ağanın dükkanının önü gene kalabalıkça idi amma, içi tenhaydı. Arap halayıklı yaşlı bir hanımla ak sakallı doktor Selim paşadan başka kimse yoktu.

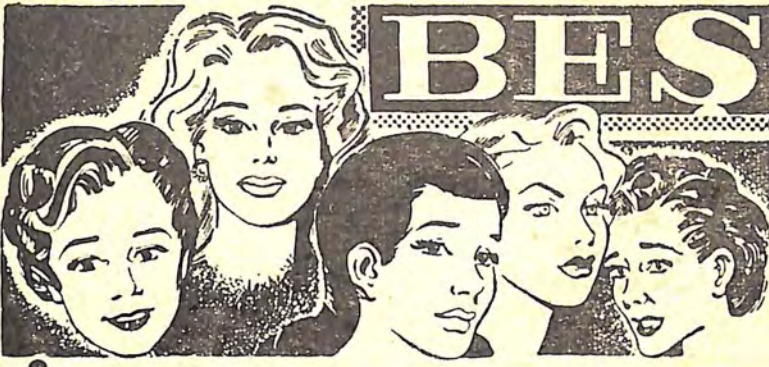
İhtiyar paşa, kösedeki pencerenin önünde, gözleri kapalı, tesbih çekiyor. galiba birini bekliyordu.

YAZISIZ

(Devanı var)

— 26 —

Ağır ağır yürüyorlardı, diğerleri çok geride kalmıştı. Mike çayıra oturarak bağdaş kurdu, viski bardağını da biraz ileriye dikkatle yerleştirdi. Caroline de eteklerini toplayarak onun yanına oturdu.

Mike, «Ne garip değil mi,» dedi. «Ben şimdi dinî bir mecmuanın yazı işleri müdürüyüm. Halbuki kili-seye gittiğim o pazar günlerinden aklımda kalan yegâne şey şu: Kiliseye gitmeden evvel hayal kurardım. Kiliseye girer girmez, herkesin önünde soyunacak ve ahaliye çiftlik müdürünün kayışının vücudumda bıraktığı işleri, yaraları gösterecektim. Tabii Rahip bana karşı büyük bir şefkat duyacak ve «Bu çocuk artık çiftliğe dönmese,» diyecekti.... Tabii, bunu yapmağa hiçbir zaman cesaret edemedim.»

Caroline, «Ne korkunç şey bu,» diye mırıldandı «Peki çiftlikten nasıl kurtuldun?»

Mike neşeyle cevap verdi. «On dört yaşında mezun oldum. Bir gazeteye kapıcı yamağı olarak girdim. İnanır mısın, çiftlikten mezun olanların bir kısmı yine orada kaldılar. Bulaşıkçılık, çiftçilik ettiler ve kendinden küçükleri ezdiler. Çocuklar bazan husumet ve hainlikle yetiştirilir, onlar da sonradan aynı şeyi kendilerinden zayıf olanlara yaparlardı.»

Caroline yavaşça, «Bunu keşke bana anlatmasaydın,» dedi. «Gözlerimin önünde senin çocukluk halini canlandırabiliyorum, içimden ağlamak geliyor. Çocuklara fena muamele eden insanlardan nefret eder, onlardan tiksiniyorum.»

«— Ben de öyle. Kızıma hiçbir zaman tokat atmadım, onu hiçbir zaman azarlamadım. Bu içimden gelmedi bile. Karımla kavgalarımızın bir sebebi de buydu. O zaman zaman küçüğü dövmeğe kalkardı, ben müsaade etmezdim. Şimdi de çocuk onun yanında, ben de kızına layık olmayan sarhoş bir babayım.» Sesinde acılık yoktu. Kendisi veya Caroline için mühim olan şeylerden bahsettiği zaman yaptığı gibi sâkin bir tavırla konuşmaktaydı.

Sesindeki sükûnet Caroline'e her şeyden fazla tesir etti Mike'a karşı merhamet, sevgi, şefkat hissetti. İlk defa adamın ne kadar yalnız olduğunu anlıyordu. Yalnız ve müşfik ve kuvvetliydi. Birdenbire Caroline ona sadece bir tek şey söylemek istedi.

Mike, «Sana da içki getireyim,» dedi. «İstersin değil mi? Benim canım bir kadeh daha istiyor.» Dizlerinin üstünde doğruldu, Caroline da hemen onun karşısına dikildi. Ellerini de adamın omuzuna koymuştu:

«— Mike,» dedi. «Mike... Benimle sevişmeni istiyorum.»

Mike uzanarak şefkatle onun parmaklarını tuttu ve genç kızın ellerini omuzundan çekti. «Olmaz, sevgilim.»

«— Bunu senden ben istiyorum, sen benden istemiyorsun ki.»

«— Sen bâkiresin. Öyle kal, daha iyi.»

Caroline, «İlk aşk maceramın konuşmadan, hemen oluvermesini is-

Genç Kız

Yazan: **RONA JAEF**
Çeviren: **GONUL SUVEREN**

terdini,» dedi. «Ama sen münakaşa edip duruyorsun, her şeyi berbat edeceksin.»

Mike konuşmadan uzun müddet onun yüzüne baktı. Nihayet, bir erkekle ilk olarak sevişeceksen,» diye mırıldandı. «Hiç olmazsa bu seni seven biri olsun. Haydi, gel.» Genç kıızı elinden tutarak ayağa kaldırdı.

Hiç konuşmadan elele tutuşarak kulüp binasına doğru koşmaya başladılar. Arada sırada birbirlerine bakarak gülümsüyorlardı. Mike onu temin etmek istemiş gibi elini hafifçe sıktı, Caroline'in kulakları uğuldamaktaydı. Adam, «Kulüpten telefon edeyim de bir taksi gelsin,» dedi. «Arabam yok... Senin var mı?»

«— Hayır.»

Genç kız telefon kulübesine, Mike'in yanına sıkıştı. Adam, telefonu kapayarak, «Taksi beş dakika sonra burada,» dedi, ve sonra eğilerek Caroline'i şakağından öptü. «Senin

apartmanına gideriz. Eğer yolda fikrini değiştirirken o zaman seni bir bara götürürüm.»

Caroline Mike'a sarılarak, adamı ilk defa, hakikaten öptü. O da genç kızın sırtını okşadı ve Caroline'i tekrar tekrar öptü... Genç kız Mike kendisine o lâfları söylediği, son dakikada tekrar bir seçme hakkı verdiği için adama hayran olmuştu. Bu yüzden de genç kız artık fikrini değiştirmeyeceğini de biliyordu.

Taksiyle New York'a dönerken ikisi de konuşmadılar. Elele tutuşmuşlardı, birbirlerine bakıp duruyorlardı. Her ikisi de kendi düşüncelerine dalmışlardı, konuşmak lüzumunu hissetmemekteydiler. Caroline karar verdikten sonra kendisini Mike'a daha yakın hissetmeğe başlamıştı Genç kız rüyada gibiydi. Açık pencereden yüzüne vuran havanın, yolun iki tarafındaki manzaranın da farkında değildi.

Apartmana gelince, perdeleri kapalı olan dairenin serin ve loş oluşu hoşlarına gitti. Mike Caroline'e hemen sarılmadı veya onu öpmeye kalkmadı. Bu hali de genç kızın kalbini tekrar minnetle doldurdu. Mike onun apartmanına o zamana kadar hiç gelmemişti, onun için odanın ortasında durmuş, etrafına bakınıyordu.

Sonra, «Şirin bir yer,» dedi.

«— İçki ister misin?»

«— Ben sana hazırlarım.» Mike kösedeki madeni bara giderek iki bardağa viski koydu ve bunları mutfağa götürdü. Genç kız onun buz dolabından buz aldığını ve bardaklara koyduğunu duyuyordu.

Mike mutfaktan çıktı, Caroline ile beraber divanlardan birinin kenarına oturarak içkilerini içmeğe başladılar. Mike, «Bu senin yatağın mı?» diye sordu.

«— Evet.»

«— Bunu kaç defa hayalimde canlandırmağa çalıştım.»

«— İşte gördün artık.»

«— Daracık küçük bir yatak...» Mike gülümsedi. «Tıpkı tahayyül ettiğim gibi.»

«— Çarşafı değiştiriyim Bu vaziyeti düşünmemiştim...»

«— Değiştirme. Senin üstünde yuduğun çarşaflardan tiksineceğimi mi zannediyorsun?»

İçkilerini bitirerek, bardakları yere koydular. Caroline birdenbire müthiş bir korkuya kapılmıştı. Kendini vermeğe karşı duyulan son bir mukavemeti bu. Genç kız bir an yalnız kalmayı, düşünmeyi istiyordu. Ayağa kalkarak, «Ben banyoya gidiyorum,» diye mırıldandı.

30 MART ÇEKİLİŞİNDE

1530 TALIHLİYE

**YARIM MİLYON
LİRA TUTARINDA
PARA İKRAMİYELERİ**

TÜRK TİCARET BANKASI

HESAPLARINDA EN AZ 200 LİRASI BULUNANLAR Vadesiz her 50 liraya Vadesiz her 100 liraya bir kura numarası ALIPLAR

KÜLTÜR YAYIN I

Reklamcılık: 108/11

(Devamı var)

Bir Fıkra Anlatır mısınız?

Terletmek için!

Tıp Fakültesinin son sınıfında bitirme imtihanları yapıyordu. İçeriye giren talebeye profesör sordu.

— Hastayı terletmek için ne yaparsın?

— Hastanın arkasına tentürdiyot sürerim.

— Başka?

— Kâfuru ile yağlarım.

— Başka?

— Derinojen cinsinden biberli pamuk tatbik ederim.

— Başka?

— Aspirin veya benzeri tablet veririm.

— Başka?

Talebenin aklına başka bir şey gelmiyordu, çok fena kızarmış, kan ter içinde kalmıştı. Birden sevirek haykırdı:

— Getirir huzurunuzda imtihana sokarım!..

Aydın AKKAYNAK

Mektup

Bir köylümüz oğlunu evlendirmiş, aradan birkaç ay geçtikten sonra oğlunu askere almışlar. Genç cvli, babasına muntazaman mektup yazarmış. Evlendikleri andan itibaren bir seneye yakın bir zaman geçmiş olduğu halde çocuğunun olup olmadığını bir türlü sormamış. Nihayet, yeni yazdığı bir mektubunun altına şu ilâveyi yapmış:

Ey mektup, güzel mektup,
Tezce köye var da gel,
Bir iken iki olduk,
Üç olduk mu sor da gel?

Babası da cevap olarak:
Bir dalda iki kiraz,
Böyle mektup yine yaz,
Tarla mahsül vermedi,
Dönüşünde yine kaz.

Erol ÖCAL

Milletler

Gülüyor

İdefiks

Mösyö, o akşam madamı son derece güzel buluyordu. Akşam yemeğinden sonra bir iki kadeh votka da içince bu güzellik dayanılmaz bir hal aldı. Yalnız apartmanları çok ufak olduğu için küçük oğullarının bir çaresine bakmak lâzımdı. Babası önce onu bir kovboy filmine yollamak istedi, çocuk oralı olmadı. Çoktandır görmediği bir arkadaşını hatırlattı, fayda etmedi. Para verip kitapçıya göndermek, oradan çok sevdiği bir kitabı alması teklifi de işe yaramayınca dayanamayıp sordu:

— Peki oğlum en çok istediğin nedir söyle bana?

Küçük oğlan bu suali cevaplandırdı:

— Ne olacak, evde oturup tek evlâdınız olarak kalmak istiyorum!..

İsrail'de kimya dersi

Kimya hocası elindeki şişeden bir bardağa asit doldurdu. Sonra cebinden metal bir para çıkarıp çocuklara göstererek;

— Şimdi bu parayı asidin içine atacağım; erir mi, erimez mi söyleyin bakalım!

Arka sıralardan bir ses duyuldu:

— Erimez!..

— Nereden anladın Moiz?

— Zira eriyecek olsa, siz o parayı asidin içine atmak ihtiyatsızlığımı göstermezsiniz!..

İş ilânı

Gazetede şöyle bir ilân vardı: «Müdürlük için Harvard mezunu, veya buna muadil Üniversite mezunu aranmaktadır.»

Bir Yale mezunundan cevap geldi:

«Yale mezunuyum, bu işte yarım gün çalışabilirim.»

Kruşçef — Eh, bu kadar yeter!... Biraz da atom denemelerine son verilmesinden bahsedelim!

Palavracıklar!

Kaliforniya'ya o kadar fazla çığ düşer ki, bütün arabaların pencere kenarlarında kürek takma yerleri vardır.

★

Alaska'da kış o kadar soğuk olur ki, Eskimo'lar bu mevsimi geçirebilmek için Sibirya'ya göç ederler.

★

Florida bu sene yaz görmedi... Havalarda o kadar soğuk gitti ki güneş yağları içine antifriz ilâve etmek zorunda kaldılar.

★

Benim memleketim o kadar kuraktır ki üç yaşına geldiği halde hâlâ yüzme öğrenmemiş balıklara rastlanır...

★

İspanya'da işler o kadar fena gitmeğe başlamıştı ki jigololar birbirleriyle dans ediyorlardı.

★

Londra'da o kadar büyük bir adam vardı ki bazı sisli günlerde masamda otururken yatağımı göremiyordum.

Şeytan

İşte size yepyeni, bambaşka bir mizah dergisi. Akbaba'ya benzer tarafı olmyan, sadece eğlendirici, sade dinlendirici, sade güldürücü bir mizah!..

Şeytan sahifelerinde, aradığınız her şeyi bulabileceksiniz:

Bir rüya mı gördünüz?.. Tabiri Şeytan sahifelerinde!

Bir sinema, bir tiyatro, bir sosyete dedikodusu mu?.. En tatlı nüktelerle Şeytan sahifelerinde!

Bir aşk hikâyesi, bir gönül romanı, bir macera romanı, bir detektif romanı, bir çizgi roman mı?.. Şeytan sahifelerinde!

Kör Şeytan

Şeytan'ın romanlarından bir tenesinin adıdır. Bu romanı okurken, günlerin rüzgâr gibi geçmesini, kuş gibi uçmasını, bir an evvel Şeytan'ın yeni sayısı çıkmasını, romanın alt tarafını okumayı istiyacaksınız!

Şeytan, mizah mecmualarının magazini olacak, yepyeni bir yazar ve çizer kadrosu ile evlerini neşelendirecek, gönüllerinizi neşelendirecektir.

Pek yakında

İlançılık : 1382/10

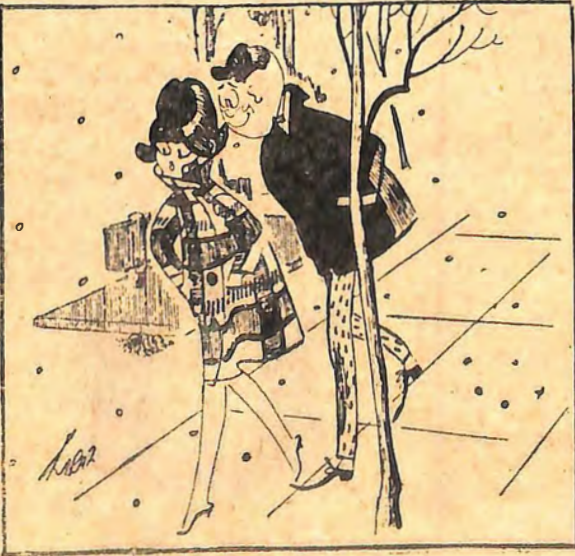
*Dünya
KARİKATÜRLERİ*

-İSMİNİZ ?..

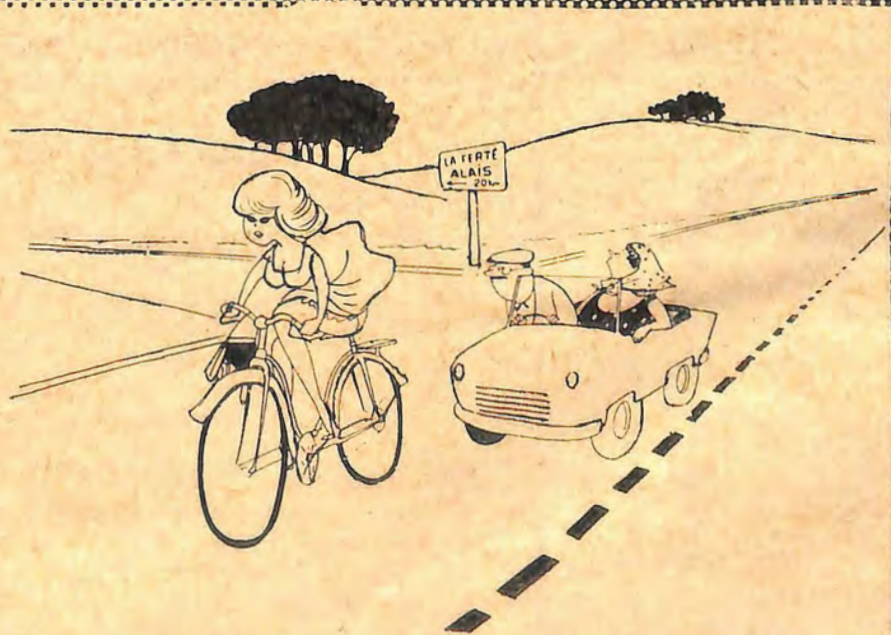
HOSTES-BİR TANE BENİM TAK-
VİMİMDEN ALMAK İS-
TER MİSİNİZ ?..

~~-ELLERİM CEBİMDE OLMASAY-~~
~~DI, TOKADI YEMİSTİN!..~~

-TUTUUUN!..

-YOLU ŞAŞIRDIN HERİF, BİZ SAĞA SAPACAKTİK !

1922-1962
40 yıl Boyunca
Daima
En Üstün Kalite

“PIVALE
adı, ağız tadı.”

Reklamcılık - 147 - 13

Herkesin bir şeytanı vardır !

Şeytan

Hepinizin şeytanı olacak !

- Şeytan sosyete... Şeytan sinamada... Şeytan tiyatrodadır...

Şeytanın gözü ve kulağı

Anahtar deliklerinden her olayı görecektir, her fısıltıyı duyacaktır.

- Şeytan ,gençlerin, politikadan bıkanların neşe kaynağı olacaktır.
- Şeytan 20 büyük sahife, beş renk, bir lira...
- İstanbul umum bayii : Hasan Kazma, Ankara caddesi, Vilâyet han, İstanbul.
- Umum taşra bayii Sabri Özakar, Ankara caddesi, Vilâyet han, İstanbul

AK, - 14

**Üçüncü Baskısı
12 Günde Biten
Kitap :**

**İSMET
İNÖNÜ**

**Dördüncü Baskısı
Tamamlanıyor !**

- Yusuf Ziya Ortaç'ın kaleminden çıkan bu eser bir "Romanlaştırılmış biyografi" dir.
- Birinci baskısı 15 günde satılıp biten bu eserin, ikinci baskısı da 15 gün içinde tükenmişti.
- Geçen ay satışa çıkarılan 3 üncü baskısı ise bir satış rekoru kırmış, 12 günde kapışılmıştır.

**Dördüncü Baskısı
1 Şubat Perşembe
Günü çıkıyor !**

Not : Son gelen siparişler, elimizde hiç kitap kalmadığı için sayın okuyucularımıza ve bayilerimize gönderilemedi.

Hepsi sıraya alınan bu siparişler, hızla yapılan 4 üncü baskı tamamlanınca postalanacaktır.

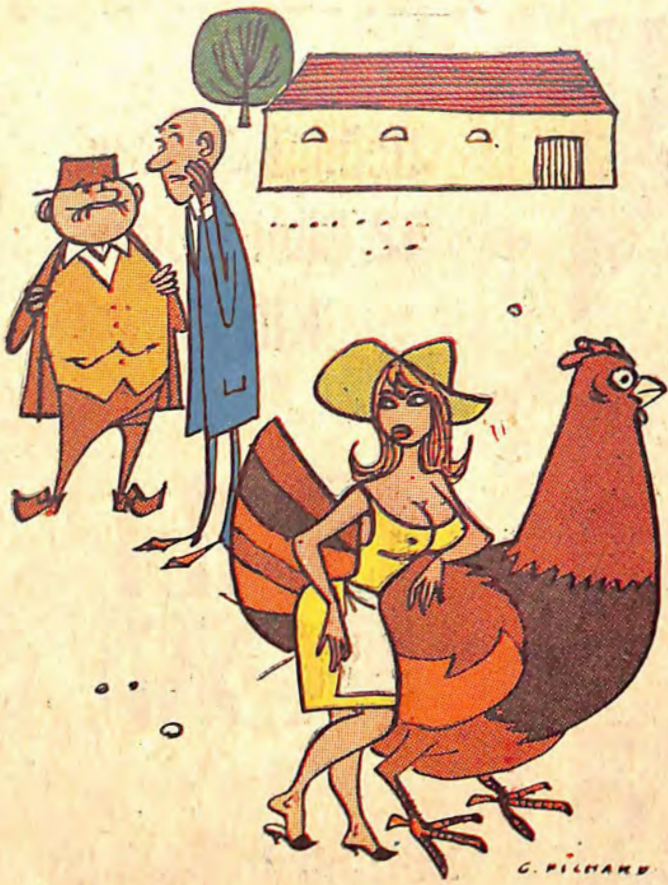
Rica: Yeni siparişlerinizi lütfen acele bildiriniz .

Umum Satış Merkezi : AKBABA yayınevi, Divanyolu, Klodfarer caddesi, No. 8 - 10, daire 3 — İSTANBUL —

(Siparişlerde pul kabul edilmez.)

AK, - 15

Akhaha

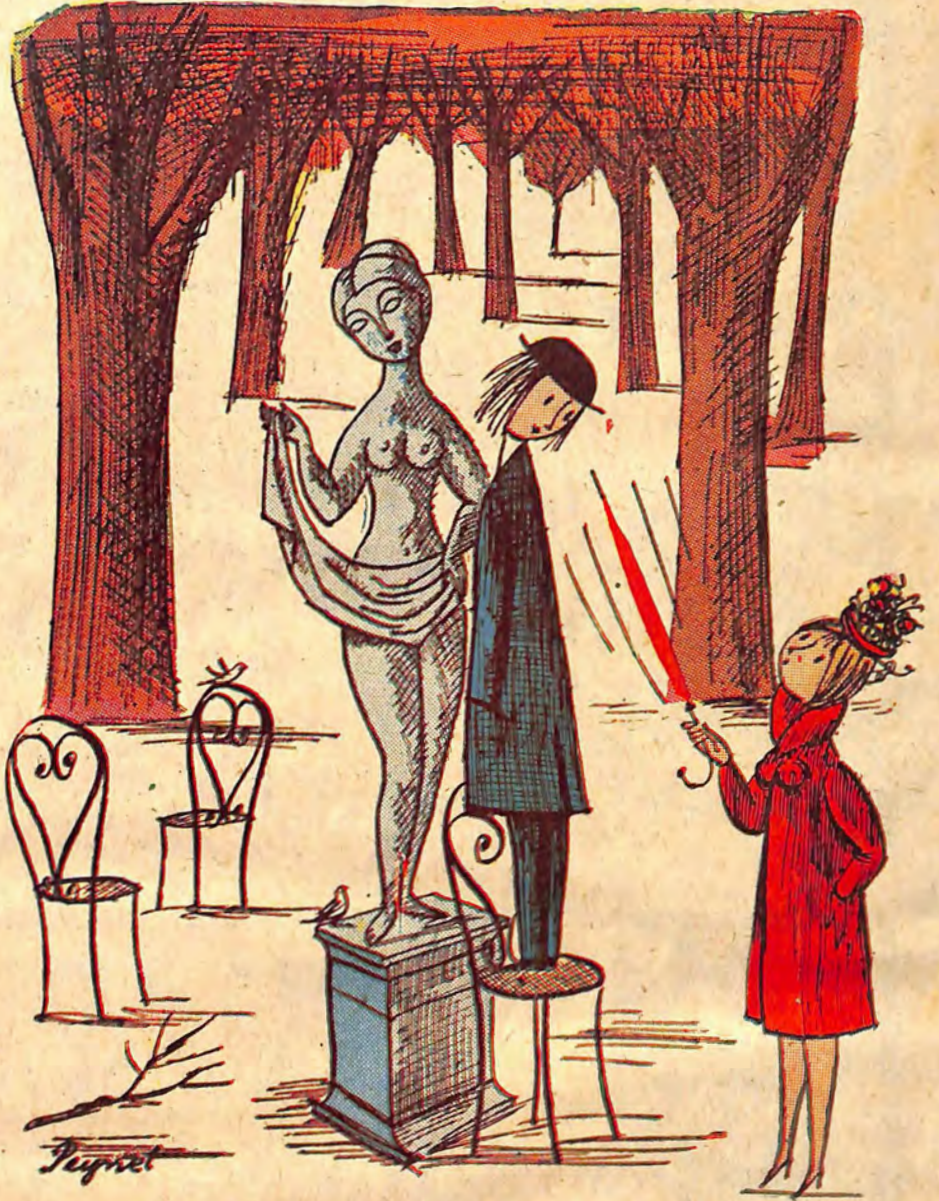
-NASIL TAVUĞUM ?
-GÜZEL... AMA PİLİÇ TE GÜZEL !

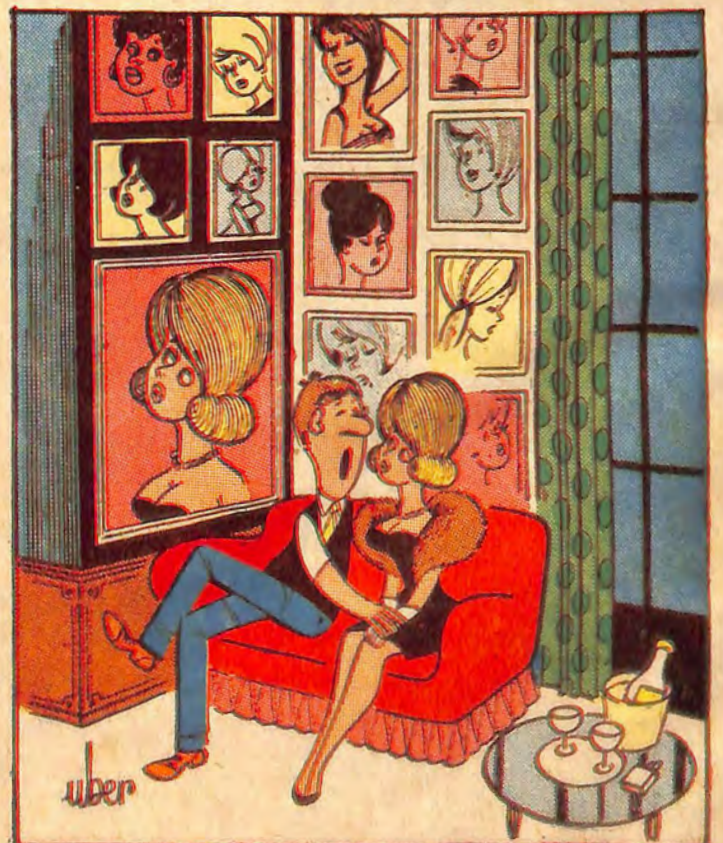
RESSAM - MÜMKÜN OLSA DA SENİ
ÇERÇEVELEYİP ASSAM !

-YİNE BİR TABAK KIRDIN HA ?.. BU
PAZAR DA İZİN YOK HERİF !..

-AMAN NE MÜTECESSİS ADAM SIN , İN AŞAĞI !

-GÖRÜYORSUN SEVGİLİM, SANA MUHABBE-
TİM HEPSİNDEN BÜYÜK !..